

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19—ΤΗΛ. 27.689 | 15 ΜΑΪΟΥ 1953 | ΑΡΙΘ. 10

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀριθ. Πρωτ. 975

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ Μian ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφεῖ καὶ συλλειτουργεῖ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Σπυρίδων, Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορευόμεν.

Ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς μετὰ τοῦ καθ' ἡμᾶς χριστανύμου πληρώματος καὶ τῶν μακρόθεν ἐνταῦθα συνελθούτων ὑπαντήσαντες καὶ πανηγυρίζοντες τὴν ἐκ νεκρῶν ἔνδοξον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἀνάστασιν, δι' ἧς θανάτου τὸ κράτος ἐσκυλεύθη καὶ ζωὴ ἡμῖν ἐκ τοῦ Τάφου ἀνέθωρεν, ἐν ἀγάπῃ πολλῇ ἐκομισάμεθα τὰ ἐπὶ τῇ ὄντως ἱερᾷ καὶ πανέορτῳ ἡμέρᾳ τῆς Ἐγέρσεως ἀδελφικὰ τῆς Ὑμετέρας γερασμιωτάτης καὶ περιποθήτου Μακαριότητος Γράμματα, καὶ γηθόσονται, μετὰ τῶν σεβασμιῶν καὶ ἀγαπητῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, τῶν τὴν περὶ ἡμᾶς Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν συγκροτούμενην Σύνοδον, ἀπεδέξαμεθα τὸν διὰ τούτων διαβιβασθέντα ἡμῖν πασχάλιον Αὐτῆς χαιρετισμὸν καὶ τὰς ἀγαθὰς εὐχάς.

Τὸν χαιρετισμὸν τοῦτον ἄσμενοι τῇ ἀγάπῃ Αὐτῆς ἀνταποδιδόντες, καὶ τὸ «Ἀληθῶς Ἀνέστη» ἐν χαρᾷ Αὐτῇ ἀντιφθεγγόμενοι, ὅλη ψυχῇ δεόμεθα τοῦ τῷ Πάθει καὶ τῇ Ἀναστάσει Αὐτοῦ τὸν ἄνθρωπον τῆς φθορᾶς ἐλευθερώσαντος καὶ τοῦτον υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ κληρονόμον τῆς χάριτος ἀναδείξαντος δωρεῖσθαι τῇ Ὑμετέρᾳ περισπουδάστῳ ἡμῖν Μακαριότητι ὑγίαν ἀκλόνητον καὶ μακρότητα ἡμερῶν ἐπὶ τῷ προσκυνεῖν ἐπὶ μήκιστον τὰ σωτήρια Πάθη καὶ γηθοσύνας ἐορτάζειν τὴν τριήμερον Αὐτοῦ ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, προϊστασθαι τε τῆς αὐτόθι ἁγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας καὶ χριστομιμήτως καθοδηγεῖν τὴν τῇ πολιᾷ Αὐτῆς συνέσει πεπιστευμένην λογικὴν ποιμνὴν εἰς τὰς σωτηρίους νομάς τῆς εὐαγγελικῆς χάριτος.

Περιπτυσσόμεθα Αὐτὴν καὶ αὐθις ἐν Χριστῷ Ἀνασιάντι καὶ διατελούμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ
ἁδὸν γ' Ἀπριλίου ι'.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικής

ΣΠΥΡΙΔΩΝΙ

Τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος

ἀσπασμὸν ἅγιον ἐν Χριστῷ Ἀνασιάντι

Ἀφάτῳ Θεοῦ ἀγαθότητι συμπληρώσαντες τὸ στάδιον τῶν πνευματικῶν ἀγώνων, ἐφθάσαμεν τὸ σωτήριο Πάθος τοῦ Χριστοῦ καὶ Λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἴροντες ἐπὶ τῶν ὤμων ἡμῶν τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν καὶ τὰς ἀντιξοότητες τοῦ κόσμου τούτου ὑπερηδῶντες, αἴτινες εἶπερ ποτὲ ἢ ἄλλοτε ὀγκοῦνται, τὴν πορείαν ἡμῶν καθιστῶσαι δύσκολον, φερόμεθα νοερώς πρὸς τὸν φρικτὸν Γολγοθᾶν, ἐφ' οὗ ἤπλωσε τὰς ἀχράντους παλάμας ὁ μὴ γνοὺς ἁμαρτίας Ἰησοῦς ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας.

Ἡ ἀνθρωπότης, βεβαρυνμένη ἐκ τῶν μόχθων καὶ πικριῶν καὶ ἀπογοητεύσεων τῆς παρούσης ζωῆς, οὐδαμόθεν ἄλλοθεν ἀναμένοουσα τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἀπαχολούτων αὐτὴν δυσλύτων προβλημάτων, μετὰ θάρρους ἀτενίζει τὸν Σταυρὸν εἰς τὴν σκιὰν τοῦ ὀποίου ἐπαναπαύεται, καὶ ἐξ οὗ ἀντλεῖ διδάγματα ἀγάπης καὶ εἰρήνης πρὸς τὸν πλησίον.

Ἐκεῖνος, Ὀν ὡς κατάκριτον ἐπὶ τοῦ ἀτιμωτικοῦ ξύλου ἀνύψωσεν ἡ κακία καὶ ὁ φθόνος τῶν ἀρχόντων τοῦ λαοῦ, Ἀνέστη ἐκ τοῦ Τάφου τριήμερος, διότι οὐκ ἦν δυνατὸν κρατεῖσθαι αὐτὸν ὑπὸ τοῦ θανάτου, τὴν χαρὰν εἰς τὰς τεταραγμένας ἡμῶν καρδίας σκορπίζων, καὶ τὴν χαρὰν ταύτην οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ἡμῶν.

Τούτου ἕνεκεν οὐρανοὶ εὐφραίνονται, γῆ ἀγάλλεται, ἐορτάζει δὲ κόσμος ἅπας, ὄρατός τε καὶ ἀόρατος.

Κεκαθαρμέναις ταῖς αἰσθήσεσιν, τὸν ἐν φωτὶ αἰδίῳ ὑπάρχοντα ἤκομεν νοερώς πόθῳ πολλῷ καὶ ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ τὴν Ὑμετέραν περισπουδάστον Μακαριότητα περιπτύξασθαι καὶ εὐχηθῆναι Αὐτῇ καὶ τῇ περὶ Αὐτὴν Ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ διαρκῆ τὴν ἐκ τοῦ Ζωοδόχου Τάφου ἀνατείλασαν χαρὰν.

Τῆς Ὑμετέρας Γερασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Ἀλεξανδρείας ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Πάσχα 1953

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἑόρτια Γράμματα.—Τῆς Διευθύνσεως, Ἡ σημασία τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου.—Ε.Γ.Μ., Περὶ τὴν εορτὴν τοῦ Πάσχα.—Τὸ ἐν Θεσσαλονικῇ Θ' Βυζαντινολογικὸν Συνέδριον.—Ἀγιορειτικά. Ἱερομ. Βασ. Κριβοσέν, Ἀπάντησις εἰς τὰς «Ἀνακριβείας».—Μητροπολ. πρώην Δήμου Βασιλείου, Πρὸς Ἐπίσκοπον Λοκρίδος Ἀγαθὰγγελον ἐκχώρησις δικαιωμάτων Βιοιωτίας Παΐσιων.—Σοφοκλ. Δώλη, Ἐξομολόγησις καὶ ψυχανάλυσις.—Πρωτ. Νικ. Π. Παπαδοπούλου, Ὑμνογράφοι ἀδελφότητων ὕμνων (γ').—Παρατηρήσεων Στήλη: Κοινωνικὸν σκάνδαλον. Παιδείας κίνδυνος. Ἐπὶ μιᾶς παρεξηγήσεως. Χρονικά. Βιβλιογραφία.

ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ καὶ πάσης Παλαιστίνης

ΣΠΥΡΙΔΩΝΙ

Τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν, Ὑπεριμῷ καὶ Ἐξάρχῳ πάσης Ἑλλάδος, ἀσπασμὸν ἄγιον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσι.

Πάσχα καινόν, τὸ πάντας ἀγιάζον πιστοῦς, πανηγυρίζουσα σήμερον ἡ Ἐκκλησία γηθοσύνης ψάλλει «θανάτου εορτάζομεν νέκρωσι», Ἄδου τὴν καθαίρεισιν, ἄλλης βιωτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν». Κατὰ τὴν ὄντως ἱερὰν καὶ πανέορτον σωτήριον νύκτα καὶ φωταυγῆ, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς Ἐγέρσεως οὖσαν προάγγελον, ὄρθρου βαθέος κυκλώσαντες μετὰ πάντων τῶν ἐγγύθεν καὶ μακρόθεν συνεληλυθότων ἐνταῦθα εὐλαβῶν προσκυνητῶν τὸν Πανάγιον καὶ Θεοδέξμον Τάφον, ἐξ Οὐ ὥσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμπας ὁ τῆς Δικαιοσύνης Ἥλιος ἐφώτισε τὰ σύμπαντα, νικητήριους ῥόδους ἀντὶ μύρου προσηνέγκομεν τῷ Δεσπότη Χριστῷ. Κατὰ τὴν ἐπακολούθησάν δὲ περὶ μέσσην νύκτα θείαν λειτουργίαν δεήσεις ἀνεπέμφθησαν τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου ὑπὲρ πασῶν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ ὑπὲρ τῆς Ὑμετέρας Γερασμιωτάτης Μακαριότητος.

Νῦν δ' ἔδει πολὺ καὶ δοίω εἰς νοερὰν ἦκοντες ἐπίσκεψιν τῆς Ὑμετέρας Κορυφῆς ἀπὸ τῶν δεδοξαμένων ὁρέων τῆς Σιών, τὸ ἀγγελικὸν μήνυμα «Χριστὸς Ἀνέστη» ἐν χεῖλεσι φέρομεν καὶ τὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν Ἀυτῇ ἀποδίδοντες, ὀλοφύχως συγκαίρομεν Ἀυτῇ, δι' Ἀνέστη Χριστὸς, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων γενόμενος, Οὐ θεομῶς δεόμεθα, ὅπως ὑγαίνουσαν Ἀυτὴν ἐν ὄλβῳ καὶ μακροημερεύουσαν ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα περιέπῃ καὶ καταξιοῖ ἐπὶ μήκιστον θεοπρεπῶς προσκυνεῖν τὰ σωτήρια Πάθη καὶ γηθοσύνας δοξάζειν τὴν τριήμερον Ἀυτοῦ ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, κοσμοῦσαν μὲν τὴν Ἀγιοτάτην Ἐκκλησίαν, ἧς προΐσταται, καταρτίζουσαν δὲ καὶ ποδηγετοῦσαν εἰς ὁδοὺς εὐθείας τὴν πεπιστευμένην Ἀυτῇ θεόθεν λογικὴν ποιῆμνην.

Παρακαλοῦμεν δ' ἀδελφικῶς μεταδοθῆναι τὰς πασχάλιους Ἡμῶν προσήσεις καὶ εὐχὰς πᾶσι τοῖς περὶ Ἀυτὴν Σεβασμίους Ἱεράρχαις καὶ ἀγαπητοῖς ἀδελφοῖς καὶ ἀπονέμοντες αὐτῆς Ἀυτῇ τὸν ἐν Χριστῷ Ἀναστάσι ἀσπασμὸν διατελοῦμεν.

Τῆς Ὑμετέρας Γερασμιωτάτης Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Ἱεροσολύμων ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ, ἁθην' Πάσχα.

Μακαριώτατε Δέσποτα

Χριστὸς Ἀνέστη

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς παγχριστιανικῆς χαρᾶς ἐπὶ τῇ σωτηριώδει Ἀναστάσει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ἀμοιβαίᾳ κοινωνίᾳ εἰρήνης καὶ ἀγάπης ἐν ταύτῃ τῇ χαρᾷ προσαγορεύω Ὑμᾶς.

Ἰκετεύομεν τὸν ἀναστάντα Ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ὅπως πληρώσῃ ἡμᾶς φωτὸς καὶ δυνάμειος ἐκ τῆς πηγῆς τῆς ἀπείρου Ἀυτοῦ ζωῆς καὶ μὴ παύσῃ νὰ φωτίζῃ ἡμᾶς ἡ χαρὰ Ἀυτοῦ, ἡ δὲ ζωὴ Του νὰ ἀνακαινίσῃ τὴν ἡμετέραν ζωὴν πρὸς θεοφιλή καὶ σωτηριώδη διακονίαν τῆς ἁγίας Ἀυτοῦ Ἐκκλησίας.

Τοιούτων ἐμφορούμενος αἰσθημάτων, ἀπευθύνω ἀμοιβαίον ἀσπασμὸν καὶ εὐχομαι εὐκρινῶς τὴν ἄνωθεν ἐνίσχυσιν εἰς τὰ ἱερατικὰ ἔργα καὶ τοὺς ἀγῶνας Ὑμῶν.

Ἀληθῶς Ἀνέστη Χριστὸς!

Μετ' ἀδελφικῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης

† ΑΛΕΞΙΟΣ, Πατριάρχης Μόσχας καὶ πάσης Ρωσίας
Ἐν Μόσχᾳ, Πάσχα Χριστοῦ 1953.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, λίαν ἡμῖν ἀγαπητὴ καὶ περισπούδαστε ἀδελφὴ καὶ συλλειτουργγέ, Κύριε Σπυρίδων, τὴν Ὑμετέραν περισπούδαστον Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερῆδιστα προσαγορεύομεν.

Χαρᾶς τὰ πάντα πεπληρωταί σήμερον. Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, σταυρωθεὶς καὶ ταφείς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, τοῦ θανάτου τὸ κράτος σκυλεύσας, τροπαιοφόρος ἐξανέστη ἐκ τοῦ τάφου, τὴν πεπτωκυῖαν μὲν τοῦ Ἀδάμ εἰκόνα ἐκ τῆς φθορᾶς ἐλευθερώσας καὶ ἀφθαρσίαν αὐτὴν ἐνδύσας, τὴν πᾶσαν δὲ κτίσιν ἀνακαινίσας καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαταστήσας ἀξίωμα.

Τῆς κοινῆς ταύτης χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως μετέχοντες καὶ ἡμεῖς, ἄσμενοι σπεύδομεν, ἐξ ἔθους ἱεροῦ καὶ ἀδελφικοῦ καθήκοντος, εἰς νοερὰν ἐπίσκεψιν τῆς Ὑμετέρας περισπούδαστου Μακαριότητος. Ἐν ἀγάπῃ πολλῇ Ἀυτὴν περιπνυσόμενοι καὶ σὺν τῷ ἀγγελικῷ μηνύματι «Χριστὸς Ἀνέστη» τὸν πασχάλιον Ἀυτῇ ἀπονέμοντες ἀσπασμὸν, ὅλη μὲν καρδίᾳ συγκαίρομεν Ἀυτῇ καὶ τῇ πεπιστευμένην ἡ συνέσει Ἀυτῆς Ἀγιοτάτη Ἐκκλησίᾳ, ὅλη δὲ ψυχῇ δεόμεθα τοῦ τὰς πύλας τοῦ Ἄδου συντρίψαντος καὶ τοὺς ἀπ' αἰῶνος ἐκ τάφου ἐγείραντος Παντοδυνάμου ἡμῶν Θεοῦ, ἔχειν μὲν ἐν τῇ ἀμάχῳ αὐτοῦ σκέπῃ καὶ προστασίᾳ τὴν κατ' Ἀυτὴν Ἀγιοτάτην Ἐκκλησίαν καὶ σώζειν αὐτὴν ἀεὶ εὐσταθοῦσαν καὶ ἀκμάζουσαν, διαφυλάττειν δὲ τὴν Ὑμετέραν Σεβασμίαν Μακαριότητα ὑγαίνουσαν καὶ ἐν ἀγαθοῖς εὐθνηροῦσαν καὶ καταξιοῦν Ἀυτὴν γηθοσύνης ἐπὶ ἕτη πλείστα τὴν Ζωηφόρον αὐτοῦ Ἀνάστασιν εορτάζειν, τελειότερον μὲν ἐν τῇ πίστει καταρτίζουσαν τὸν ἐγκεχειρισμένον Ἀυτῇ χριστιάννυμον λαόν, πλουσίως δὲ συμβάλλουσαν εἰς ἀγαθὸν καὶ ὄφελος τῆς ὅλης Ἁγίας αὐτοῦ Ἐκκλησίας.

Παρακαλοῦντες δὲ διαβιβασθῆναι τὰς εορτίους

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ἡ ἀπὸ τῆς γῆς Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου ὑπῆρξε τὸ ἀπαραίτητον ἐπακολούθημα καὶ ἐπιστέγασμα τῆς ἐκ νεκρῶν αὐτοῦ ἀναστάσεως, ἡ ἐπίστεψις τῆς συντελέσεως τοῦ δι' ὄν εἰς τὸν κόσμον ἀπεστάλη ἔργου τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀνάμνησις τῆς μᾶς κάμνει νὰ τὸ ἀνασκοπήσωμεν ἀπ' ἀρχῆς, νὰ ἐνθυμηθῶμεν διατί κενώσας ἑαυτὸν κατέβη εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς, πῶς ἔζησε, πῶς ἔπαθεν, ἀπέθανε καὶ ἀνέστη. Διὰ τῆς Ἀναλήψεως ὁ Κύριος ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ θριάμβου τῆς ἀναστάσεως τὴν ὀριστικὴν σφραγίδα τῆς βεβαίωσεως τῆς κατὰ τοῦ θανάτου νίκης τῆς σταυρικῆς του θυσίας. Ἡ Ἀνάληψις ἐνώνει ἐν ἑαυτῇ πάντα τὰ περὶ τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας μυστήρια, ὅθεν εἶνε ἀδύνατος ἡ σύλληψις τοῦ ὅλου κύκλου τοῦ χριστιανικοῦ ἔτους ἀνευ τῆς ἐορτῆς τῆς Ἀναλήψεως, ἐντεῦθεν δ' ἐξηγεῖται ἡ μεγάλη αὐτῆς ἀρχαιότης· ἤδη ὁ ἱερός Αὐγουστίνος ἐχαρακτήριζεν αὐτὴν ὡς παγκόσμιον. Οἱ κατ' αὐτὴν παραστάντες ἀπόστολοι καὶ ἰδίους ὄμμασιν ἀτενίσαντες τὸν Θεάνθρωπον ἀναλαμβάνομενον εἰς τὸν οὐρανόν, ἔσχον ἐν τῷ γεγονότι τὴν ὀριστικὴν ἐπιβεβαίωσιν τῆς μετὰ τὴν ἀνάστασιν του ἐμμαρτύρου μετὰ τόσους δισταγμοὺς πίστεως τῶν εἰς αὐτὸν ὡς Θεόν. Διὰ τοῦτο, παρὰ τὸ γεγονὸς τοῦ ἀπ' αὐτοῦ χωρισμοῦ, οὐ μόνον οὐδεμίαν ἐδοκίμασαν θλιψιν, ἀλλὰ, τὸναντίον, μετὰ τὴν Ἀνάληψιν ἐπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ «μετὰ χαρᾶς μεγάλης», τὸ μὲν ἐνθυμούμενοι καὶ τὴν πρὸ τοῦ πάθους βεβαίωσιν ὅτι δὲν θὰ ἀφήσῃ αὐτοὺς ὀρφανούς, ἀλλὰ θὰ ἦνε μετ' αὐτῶν ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, τὸ δὲ ἔχοντες τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ λάβουν δύναμιν ἐξ ὕψους ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

ἡμῶν προσήσεις καὶ εὐχὰς τοῖς συγκροτοῦσι τὴν περὶ Αὐτὴν ἁγίαν καὶ ἱερὰν Σύνοδον ἀγαπητοῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφοῖς καὶ περιπνυσόμενοι Αὐτὴν καὶ αὐθις ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι,

διατελοῦμεν

*Τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου Μακαριότητος
ὄλωσ πρόθυμος ἐν Χριστῷ ἀδελφός
† Ὁ Κύριον ΜΑΚΑΡΙΟΣ*

*Ἐν τῇ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῇ Κύπρου
Ἁγιον Πάσχα, 1953*

Ἡ διὰ τῆς Ἀναλήψεως εἰς τὸν οὐρανὸν ἔξοδος τοῦ Κυρίου ἐκ τούτου τοῦ κόσμου βεβαίωσι κατὰ τὸν μᾶλλον ἀπόλυτον τρόπον τὴν ὑπαρξιν μιᾶς ἄλλης, ἀπείρως ἀνωτέρας πραγματικότητος, ὑπερβαινούσης τὴν παρούσαν τοῦ ὑλικοῦ τόπου καὶ χρόνου πραγματικότητα, συνειρίζει δ' ἄρα τὴν τῶν ὑλοφρόνων παράταξιν, ἡ ὅποια σοφίζεται ὅτι οὐδεμία ὑπάρχει πέραν τῆς ὑλικῆς σφαίρας ἄλλη πραγματικότης.

Συναφῶς πρὸς τὴν βεβαίωσιν ταύτην τῆς ὑπάρξεως τῆς ὑψίστης πνευματικῆς πραγματικότητος ἡ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου ὑποδεικνύει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν θεμελιώδη χαρακτήρα τῆς ἐπιγείου ζωῆς του καὶ τὸν ἀνώτερόν του προορισμὸν διὰ τὴν ἐπέκεινα ταύτης πραγματικότητα. Οὕτω ἡ εἰς ταύτην Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου χρησιμεύει εἰς αὐτὸν ὡς ἀφετηρία νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ συμφέροντα καὶ γενικῶς ὁ ὅλος οὗτος κόσμος τῶν κάτω δὲν εἶνε τι παραμόνιμον, ἀλλὰ πρόσκαιρον καὶ παροδικόν. Διὰ τῆς Ἀναλήψεως, λοιπόν, ἐσημάνθη διὰ τὸν ἄνθρωπον ἡ σημασία τῆς οὐρανίας ἀρχῆς τῆς ζωῆς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέον νὰ ζῇ κατὰ τὸ πνεῦμα αὐτῆς, θραύων βαθμηδὸν τὸν δεσμόν του πρὸς ὅ,τι ἐνταῦθα ἀμαρτωλὸν καὶ ἐκτρέφων πόθους καὶ τάσεις πρὸς ὅ,τι οὐράνιον καὶ πνευματικόν· «τὰ ἄνω ζητεῖτε»· «τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς»· «ὑμῶν γὰρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσηλθεν Ἰησοῦς». Εἴμεθα, λοιπόν, πάροικοι καὶ παρεπίδημοι ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ.

Ἀποκαλύπτουσα οὕτω ἡ Ἀνάληψις τὴν πραγματικὴν τοῦ ἀνθρώπου φύσιν, τὸν βοηθεῖ νὰ ἀνέρχεται, νὰ ἀναλαμβάνεται, νὰ ἐκτιμᾷ περισσότερον τὴν φύσιν του τὴν ἀληθινήν, νὰ ἀναλογίζεται τὴν πραγματικὴν τῆς ἀξίαν, νὰ πιστεῦν εἰς τὸν ἀνώτερόν του προορισμὸν, εἰς τὸν ἄνθρωπον, νὰ αἰχμαλωτίζεται ὑπὸ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου ἐκβαίνων τῆς παρούσης πραγματικότητος. Ἐνισχύει τὸν νόστον τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν χώραν τῆς πρώτης γεννήσεως τῆς ψυχῆς του, τὴν συναίσθησιν ὅτι δὲν ἐποιήθη πρὸς ὀριστικὸν ἐγκλιματισμὸν εἰς τὴν γήινην ζωὴν. Ὑπὸ τὴν μονομερῆ ἐπίδρασιν βιολογικῶν τινῶν καὶ ἀστρονομικῶν θεωριῶν ὁ ἄνθρωπος ἐφάνη εἰς τοὺς ἐπιπολαιότερους ἀπολέσας τὴν ἦν ἐν ὅλῃ τῇ δη-

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ἡ προχθεσινὴ «Ἀπόδοσις», καθ' ἣν ἐψάλη καὶ πάλιν ὀλόκληρος ἡ πασχάλιος ἀκολουθία τῆς εορτῆς τῆς τοῦ Κυρίου Ἀναστάσεως καὶ ἠκούσθη τὸ τελευταῖον «Χριστὸς ἀνέστη» τοῦ παρόντος ἐκκλησιαστικοῦ μας ἔτους, μᾶς δίδει τὴν ἀφορμὴν νὰ ἐκθέσω μὲν ἐνιαῦθα σκέψεις τινὰς σχετικὰς πρὸς τὸν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ πανηγυρισμὸν τῆς μεγίστης ταύτης εορτῆς μας. Εἰδικώτερον πρόκειται περὶ τῆς κατὰ τὴν εορτὴν τοῦ Πάσχα ἀνεπαροῦς, κατὰ τὴν ταπεινὴν μας γνώμην, χρησιμοποίησεως τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν μεγαλοπρεπέστατα ἄλλως εορταζομένην Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου εὐαγγελικῶν κειμένων.

Ἐν ᾧ δηλ. διὰ τὰς εορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν Θεοφανείων καὶ διὰ τὰ Πάθη καὶ τὴν Σταύρωσιν τοῦ Κυρίου εἰς τὴν ἐν τῷ ναῷ δημοσίαν λατρείαν ἀναγιγνώσκονται ὅλαι αἱ σχετικαὶ πρὸς τὰ κατὰ τὰς εορτὰς ταύτας εορταζόμενα ἱερὰ γεγονότα εὐαγγελικαὶ περικοπαί, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον καὶ ὡς πρὸς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου.

Αἱ μόναι εὐαγγελικαὶ ἀφηγήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀκούονται κατὰ τὴν εορτὴν τῆς Ἀναστάσεως, εἶναι : α') Ἡ τοῦ μετὰ τῆς θ. Λειτουργίας τοῦ Μ. Βασιλείου συνδυαζομένου Ἐσπερινοῦ τοῦ Μ. Σαββάτου,

μιουργία κατεῖχεν ὑπέροχον θέσιν, λογιζόμενος ὡς ἀπλοῦς κρίκος ἐν τῇ ἀλύσει τῶν ὄντων. Οὕτω ὑποβιβασζομένη ἐνεφανίζετο ἡ ἀξία του, ἡ ὁποία καὶ ὑπὸ τῶν ἀντιανθρωπικῶν ρευμάτων τῆς σήμερον ὑποβαθμίζεται εἰς τὸν οικονομικὸν κύκλον τοῦ «οἰκονομικοῦ ἀνθρώπου», καὶ εἰς τὸν κύκλον τοῦ ἀγελαίου «πολιτικοῦ ἀνθρώπου».

Θίγουσα, λοιπόν, ἡ θεολογία τῆς Ἀναλήψεως καὶ ἐν σημείον μεγίστης σπουδαιότητος τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, διδάσκει τὴν ἀληθῆ ἀνθρωπολογία, ἐφ' ὅσον, ἀποκαλύπτουσα τὴν πραγματικὴν τοῦ ἀνθρώπου φύσιν καὶ τὴν ἀρμόζουσαν εἰς αὐτὴν ἐσχτολογία, συναναλαμβάνει καὶ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ συγκαθίζει αὐτὸν παρὰ τῷ Χριστῷ ἐν τοῖς «δεξιούσις» τοῦ Θεοῦ.

«Πρὸς ποίαν φύσιν—λέγει ὁ θεῖος Χρυσόστομος—εἶπεν ὁ Θεὸς κάθου ἐκ δεξιῶν μου; Πρὸς ἐκείνην τὴν ἀκούσασαν γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει. Βλέπε ποῦ κάτω ἔκειτο καὶ ποῦ ἀνέβη; οὔτε καταβῆναι ἦν κατώτερον, οὔτε ἀνέβην ἀνθρώπος, οὔτε ἀναβῆναι ἀνώτερον, οὔ ἀνήγαγεν αὐτὸν πάλιν· ἡδέως γὰρ ἐνδιατρίβει τῇ εὐτελείᾳ τοῦ γένους τοῦ ἡμετέρου, ἵνα μὴ μεθ' ὑπερβολῆς μάθω τὴν τιμὴν τῆς ἀπὸ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Δεσπότης».

Ματθ. κη' 1-20, β') ἢ τοῦ Ὁρθοῦ τῆς Ἀναστάσεως, Μάρκ. ιστ' 1-8 καὶ γ') ἢ τοῦ Ἐσπερινοῦ τῆς «Ἀγάπης» τῆς Κυρ. τοῦ Πάσχα, Ἰωάν. η' 19-25. Εἰς τὰς τρεῖς ταύτας εὐαγγελικὰς περικοπὰς δύναται νὰ προστεθῇ καὶ ἡ τῇ Τρίτῃ τῆς Διακαινησίμου, ἐν τῇ θ. Λειτουργίᾳ, ἀναγινωσκομένη Λουκ. κδ' 12-35.

Τεχνικῶς, βεβαίως, τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶναι εὐεξήγητον, ἐφ' ὅσον διὰ τὴν εορτὴν τοῦ Πάσχα δὲν ἔχουν θεσπισθῆ ἄλλαι, ἴδιαι, πλὴν τοῦ Ἐσπερινοῦ καὶ τοῦ Ὁρθοῦ, ἀκολουθίαι καὶ ἐφ' ὅσον διὰ τῆς θ. Λειτουργίας τῆς κυριωνύμου ἡμέρας τῆς εορτῆς ἐκρίθη σκοπιμωτέρα ἢ ἀνάγκωσις τοῦ περὶ τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ Λόγου μεγαλοπρεποῦς προοιμίου τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου (α' 1-17). Ἀπὸ μιᾶς, ἔξ ἄλλου, ἀπόψεως φαίνεται πως ὡς νὰ πληροῦται ἡ ἔλλειψις αὕτη διὰ τῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν εορτῶν τοῦ Πεντηκοσταρίου ἀναγνώσεως τῶν ἀναστασίμων εὐαγγελικῶν περικοπῶν εἰς τοὺς Ὁρθοῦς τῶν εορτῶν τούτων. Ἐπὶ πλέον, ἡ εἰς τὰ ἔνδεκα «Ἐωθινὰ» κατανομῆ τῆς ἀναστασίμου εὐαγγελικῆς ὕλης καὶ ἡ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους ἀνακύκλισις τῆς ἀναγνώσεώς των εἰς τοὺς Ὁρθοῦς τῶν Κυριακῶν δύναται νὰ μᾶς δώσῃ τὸ μέτρον τῆς βαρύτητος καὶ τῆς σημασίας, ἣν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δικαιοτάτα ἀπέδωκεν εἰς τὰς εὐαγγελικὰς ταύτας περικοπὰς. Σήμερον ὁμως αἱ περικοπαὶ αὗται διὰ τὸ μέγιστον πλῆθος τῶν χριστιανῶν μας παραμένουν λατρευτικῶς ἀνεκμετάλλευτοι, διότι ὀλίγοι σχετικῶς εἶναι οἱ παρακολουθοῦντες τοὺς Ὁρθοῦς τῶν εορτῶν τοῦ Πεντηκοσταρίου καὶ τῶν λοιπῶν Κυριακῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Καὶ ἐκ τούτων πάλιν ὀλίγοι πρέπει νὰ εἶναι οἱ ἐπωφελοῦμενοί πως τῆς ἀναγνώσεως τῶν «Ἐωθινῶν», ἐφ' ὅσον μάλιστα τὰς Κυριακὰς ἀναγιγνώσκονται ταῦτα ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ Βήματος καὶ οὐδὲ εἶναι πολλάκις εὐκρινῶς ἀκουστὰ εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους.

Διὰ τὰ Πάθη καὶ τὴν Σταύρωσιν τοῦ Κυρίου ἔχομεν τὴν παννυχίδα τῆς Μ. Πέμπτης μετὰ τὰ «Δώδεκα Εὐαγγέλια» καὶ τὰς «Βασιλικὰς Ὁρας» τῆς Μεγ. Παρασκευῆς, εἰς ἀμφοτέρας δὲ τὰς ἱερὰς ταύτας ἀκολουθίας πληρεστάτη ἔξ ὧν τῶν πλευρῶν παρέχεται ἡ εὐαγγελικὴ ἐξιστόρησις τῶν εορταζομένων γεγονότων. Κατὰ μίμησιν ἐπίσης τῶν τῆς Μεγ. Παρασκευῆς ἔχομεν καὶ τὰς ὁμοίας ἀκολουθίας τῶν «Βασιλικῶν Ὁρῶν» διὰ τὰς εορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν Θεοφανείων, ἐνθα ἐπίσης ὀλόκληρος ἡ σχετικὴ πρὸς τὰς εορτὰς εὐαγγελικὴ ὕλη προσφέρεται κατὰ τὰς ὥρας τῆς θ. λατρείας.

Διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν εὐαγγελικῶν περὶ τῆς Ἀναστάσεως πηγῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν καὶ τὴν ἱστορικὴν διακήρυξιν τοῦ κατὰ Παῦλον θεμελίου τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος, δὲν θὰ ἡδύνατο, ἂρὰ γε, νὰ ληφθῇ μέριμνά τις;

Ταῦτα ὑπ' ὄψει τῶν εἰδικωτέρων.

E. F. M.

Πάντα τὰ ἄριστα εἶναι τόσον δύσκολα, ὅσον εἶναι σπάνια.

*

Ὁ ἔχων φίλον τὸν Θεὸν δὲν φοβεῖται ἄβητους.

ΤΟ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Θ' ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Α'.

Ἡ χώρα ἡμῶν εἶχε τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ δεχθῆ κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα τοὺς ἀνὰ τὸν κόσμον ἐνδιαφερομένους διὰ τὴν ἱστορίαν καὶ τὸν πολιτισμὸν τοῦ Βυζαντίου συνελθόντας ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Παρήλθεν, εὐτυχῶς, ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ περὶ τὸ Βυζάντιον ἀσχολία ἐθεωρεῖτο ματαία χρόνου ἀπώλεια καὶ σήμερον, μετὰ τὴν ἐργασίαν πεφωτισμένων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐδειξαν ποίαν σημασίαν ἔχει τὸ Βυζάντιον διὰ τὸν καθ' ὅλου πολιτισμὸν, πυκνοῦνται αἱ φάλαγγες τῶν ἐρευνητῶν, οἵτινες ἀφιερῶνουν τὴν ζωὴν των εἰς τὴν μελέτην καὶ δικαίωσιν ἐνὸς ἡδικομένου κόσμου.

Καὶ εἶναι ἄξιον ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως τὸ γεγονός, ὅτι κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας οὐ μόνον ἐντατικῶς ἐρευνοῦνται τὰ κατὰ τὸ Βυζάντιον, ἀλλὰ καὶ διεθνή πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν γίνονται συνέδρια, ὧν τὸ ἕνατον, ὡς ἐλέχθη, συνεκροτήθη εἰς τὴν δευτέραν πόλιν τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους, τὴν Θεσσαλονίκην.

Αἱ ἐργασίαι τοῦ συνεδρίου τούτου, εἰς τὸ ὁποῖον προσήλθον ὑπερδιακόσιοι ξένοι ἐπιστήμονες καὶ κορυφαῖοι ἐρευνηταὶ ἐκ διαφόρων χωρῶν καὶ πολλοὶ δ' Ἕλληγες, ἤρχισαν τὴν ἐνδεκάτην Ἀπριλίου, συγχισθεῖσαι μέχρι τῆς εἰκοστῆς πέμπτης τοῦ αὐτοῦ μηνός. Εἰς τὰ ἕξ τμήματα, εἰς ἃ διηρέθη τούτο, ἦτοι τὸ ἀρχαιολογικόν, νομικόν, λαογραφικόν, ἱστορικόν, θεολογικόν καὶ τὸ τῆς Βυζαντινῆς καὶ μεταβυζαντινῆς φιλολογίας, ἐγένοντο λίαν ἀξιόλογοι ἀνακινώσεις καὶ συζητήσεις, εἰς ἃς ἔλαβον μέρος, πλὴν τῶν ξένων, καὶ πολλοὶ Ἕλληγες, ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀκαδημίας, τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης καὶ τῆς Ἑταιρίας Βυζαντινῶν Σπουδῶν, τῶν ὁποίων αἱ ἀνακινώσεις καὶ προτάσεις ἠκούσθησαν μετ' ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος.

Ἐν τῷ συνεδρίῳ τούτῳ συζητήθησαν οὐ μόνον ἐπὶ μέρους θέματα μετὰ τὸ Βυζάντιον συνδεόμενα, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα σχέδια πρὸς προαγωγὴν τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν κατεστρώθησαν καὶ σχετικαὶ ἀποφάσεις ἐλήφθησαν, αἵτινες προοιωνίζονται γοργὴν καὶ ἐπιτυχὴ ἐξέλιξιν τῶν ὑπὲρ τοῦ Βυζαντίου ἐπιστημονικῶν προσπαθειῶν.

Δίκαιος ὀφείλεται ἔπαινος εἰς τοὺς ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀναλαβόντας τὴν ὀργάνωσιν τοῦ συνεδρίου τούτου, εἰς πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ ὁποίου συνέβαλε καὶ τὸ ἐπιδειχθὲν ἐνδιαφέρον ὑπὸ τοῦ κράτους καὶ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ, τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, τῆς κοινωνίας τῆς Θεσσαλονίκης, ἣτις ἐπροθυμοποιήθη νὰ καταστήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν εὐχάριστον τὴν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ παραμονὴν τῶν συνέδρων, ἰδίᾳ δ' ἡ δραστηριότης τοῦ γενικοῦ γραμματέως τῆς ὀργανωτικῆς ἐπιτροπῆς καθηγητοῦ κ. Ζέπου.

Ὡς συμπλήρωμα τῶν ἐπιστημονικῶν συζητήσεων κατὰ τὸ συνέδριον, συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα, ἐπηκολούθησαν ἐπιστημονικαὶ ἐπισκέψεις μνημείων καὶ πόλεων, καθ' ἃς οἱ σύεδροι ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν

νὰ γνωρίσωσιν οὐ μόνον τμήμα τῆς χώρας, ἀλλὰ καὶ νὰ μελετήσωσι καὶ θαυμάσωσι τὰ Βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῆς Καστορίας, νὰ ἐπισκεφθῶσι δὲ καὶ ὠρισμένας μονὰς τοῦ ἁγίου Ὁρους, ὅπου αὐτοῦσιον ζῆ τὸ Βυζάντιον.

Γενικῶς εἶπεν κατεβλήθη ἀξιέπαινος προσπάθεια πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ συνεδρίου καὶ διευκόλυνσιν τοῦ ἔργου τῶν συνέδρων, εἰς τοὺς ὁποίους παρεσχέθη πᾶσα δυνατὴ περιποίησις εἰς Θεσσαλονίκην καὶ τὰς πόλεις τῆς Μακεδονίας καὶ τὰς μονὰς τοῦ Ἄθω, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀθήναις, δι' ὧν διήλθον ὁμάδες τῶν συνέδρων, μετὰ τὴν λήξιν τοῦ συνεδρίου.

Ὡς ἔδρα τοῦ προσεχοῦς δεκάτου Βυζαντινολογικοῦ συνεδρίου κατὰ τὸ 1955 ὠρίσθη ἡ Κωνσταντινούπολις.

Κ. Φ.

Β'.

ΤΟ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Αἱ ἐργασίαι τοῦ Θεολογικοῦ Τμήματος τῆς πρώτης ἡμέρας ἤρχισαν διὰ προσευχῆς. Ὑπὸ τῆς Ὄργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ὡς Πρόεδροι τοῦ Θεολ. Τμήματος καὶ οἶονε Κοσμητορες αὐτοῦ εἶχον ὀρισθῆ ἐναλλάξ οἱ Καθηγηταὶ κ.κ. Κ. Μπόνης καὶ Β. Ἰωαννίδης. Οὗτοι παρεχώρουν τὴν Προεδρίαν τιμῆς ἕνεκα καθ' ἑκάστην νέαν συνεδρίαν εἰς διακεκριμένον σύνεδρον. Οὕτω προήδρευσαν κατὰ σειρὰν οἱ κ.κ. Σεβ. Ἡλιουπόλεως Γεννάδιος, C. Giannelli, H. G. Beck, Αἰδεο. Salaville καὶ ἡ Miss J. Hussey. Αἱ γενόμεναι ἀνακινώσεις ἦσαν αἱ ἀκόλουθοι: Δ. Μωραΐτου, «Ἀρχὴ καὶ ἐξελικτικὴ διαμόρφωσις τῆς λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων»· Cirac Estopan, «Πλάναι εἰς τὴν ἐπιχειρηματολογίαν τοῦ Raymond Lull (1263) κατὰ τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων»· Σεβ. Ἡλιουπόλεως Γενναδίου, «Ἐπὶ μιᾶς ἐπιστολῆς τοῦ πατριάρχου Κ[]πόλεως Ἀθανασίου Α' (α. 1289]93 καὶ β. 1303]09)»· Π. Ἰωάννου, «Ἐπὶ τῶν μεταφυσικῶν προβλημάτων ἐν τῇ βυζαντινῇ Φιλοσοφίᾳ»· G. H. Beck, «Ἐγχειρίδιον βυζαντινῆς Θεολογικῆς Γραμματείας»· L. Grondijs, «Αἰρέσεις Μανιχαϊκαί. Ἀνάλυσις τοῦ ἐν Νουμιδία Μανιχαϊσμοῦ κατὰ τὸν Δ' αἰ.»· Π. Στεφάνου, «Ἡ ἀπόδειξις τῆς θρησκευτικότητος τοῦ Μιχαὴλ Ψελλοῦ»· T. Minisci, «Περὶ τῶν λειτουργικῶν Τυπικῶν τῆς βυζαντινῆς Ἰταλίας»· Ἀρχιμ. Ἡγουμένου Γαβριήλ, «Περὶ τῆς διοικήσεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀπὸ τῆς συστάσεώς του εἰς μοναστικὴν πολιτείαν μέχρι σήμερον»· C. Gianelli, Μία editio maior τῶν quaestiones et dubia τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ»· Γ. Κωνιδάρη, «Πότε παρήκμασεν ἢ ἐξέλιπε καὶ ἐκκλησιαστικῶς ἡ Νικόπολις καὶ ἀνεδείχθη ἡ Ναύπακτος ὡς Μητρόπολις»· Ἱεροδιακ. Χρυσ. Κωνσταντινίδου, «Αἱ καταθέσεις λειψάνων ἐν τῇ τελετῇ ἐγκαινίων κατὰ τὸν βυζαντινὸν λειτουργικὸν ρυθμὸν καὶ τὰ ἀρχαιολογικὰ καὶ εὐχολογικὰ δεδομένα»· Κ. Σπυριδάκη, «Ἡ ἀνάπτυξις τῆς πνευματικῆς ζωῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Κύπρου τὸν Δ' αἰ. καὶ τὰ αἷτια τῆς ἀναπτύξεως ταύτης»· J. Schmid, «Ὁ Βυζαντινὸς ἐρμηνευτὴς τῆς Ἀποκαλύψεως Ἀνδρέας

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ "ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΑΣ",

Ἀνέγγων ἐν τῷ ἐσχάτως παρελθόντι εἰς χεῖράς μου φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» ἀπὸ 15 Μαρτίου ἐ.ξ., ἄρθρον: «Ἀνακριβείαι περὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους», ἀσχολούμενον ἐκτενῶς μὲ τὸ ἄτομόν μου καὶ τὴν πραγματείαν μου: «Τὸ Ἁγιον Ὄρος ἐν τῇ πνευματικῇ ζωῇ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» καὶ παρακαλῶ ὅπως ἐν τῇ διακρινούσῃ Ὑμᾶς ἀμεροληψία καὶ ἀνωτερότητι δημοσιεύσῃτε τὰ κάτωθι.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὸ ἄτομόν μου, θὰ ἠδυνάμην νὰ εἶπω πολλὰ πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρογράφου ἰσχυριζόμενα, δὲν πιστεύω ὅμως, ὅτι τὸ ἄτομόν μου ἔχει τόσην ἀξίαν ὅπως ἀπασχολῇ τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐκκλησίας». Ἄλλωστε ἀποτελεῖ ἀναθολογούμενην ἀρχὴν πάσης ἐπιστημονικῆς συζητήσεως, ὅτι δὲν πρέπει νὰ καταβιβάζεται εἰς προσωπικὰς ἐπιθέσεις ἢ ἀπολογίας, διότι τὸ τοιοῦτο ἔλλειψιν μόνον οὐσιαστικῶν ἐπιχειρημάτων ἀποδεικνύει, καλυπτομένην ἐντέχνως δι' ἐντυπωσιακῶν μέσων. Δὲν θὰ ἀκολουθῆσω ἐπομένως τὸν ἀρθρογράφον ἐν τῇ τακτικῇ του.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν πραγματείαν μου, ὁ σκοπὸς τῆς συγγραφῆς τῆς ὑπῆρξεν ἡ ἱστορικῆ ἀνασκόπησις τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐν τῷ παρελθόντι καὶ ἡ ἐξέτασις τῆς σημερινῆς θέσεώς του ἐν τῇ πνευματικῇ ζωῇ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν γένει. Ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἀπασχολήθην κυρίως μὲ τὰς δύο σημαντικώτερας ἐποχὰς τῆς πνευματικῆς ἱστορίας τοῦ Ἁγίου Ὁρους (τοὺς ἡσυχαστὰς τοῦ 14ου αἰῶνος καὶ τοὺς «κολλυβάδας» τῆς 18ης ἐκ.) καὶ προσεπάθησα νὰ μελετήσω τὸ φαινόμενον τοῦ «Ἀγιορειτικοῦ μυστικισμοῦ» καὶ τὴν ἰδιαιτέραν συνεισφορὰν τοῦ Ἀγιορειτικοῦ μοναχισμοῦ εἰς τὸν πνευματικὸν θησαυρὸν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Τοιαύτη συστηματικὴ μελέτη τῆς «Ἀγιορειτικῆς πνευματικότητος» δὲν ἐγράφη εἰσέτι ἐξ ὀρθοδόξου πλευρᾶς καὶ ἡ παρούσά μου προσπάθεια δέον νὰ θεωρῆται ὡς ἀπλὴ ἀπόπειρα ἀναπληρώσεως τοῦ ὡς ἄνω κενοῦ. Θὰ ἤμην ἐπομένως εἰλικρινῶς εὐγνώμων δι' οἵανδήποτε ἀντικειμενικὴν κριτικὴν, δυστυχῶς ὅμως δὲν τὴν εὔρον ἐν τῷ ἄρθρῳ τῆς «Ἐκκλησίας». Διότι ὁ γράψας τοῦτο, παρασιωπᾷ τελείως τὸ κύριον

ὁ Καισαρείας· G. Schirò, «Ποῖον ἔτος ἤρξατο ἡ ἡσυχαστικὴ ἔρις;»· Αἰδεσ. F. Halkin, «Ἀγιογραφικαὶ ἐνδείξεις Θεσσαλονίκης»· K. Μπόνη, «Ποῖος ὁ συντάκτης τοῦ τετραμεροῦς Διαλόγου τοῦ Ψευδοκαισαρίου;»· O. Strunk, «Χρῆσις τινὰ βυζαντινῆς Μουσικῆς τῆς ἐν Μεσσηνίᾳ Βιβλιοθήκης τοῦ ἁγ. Σαλβατόρου»· Σ. Καρᾶ, «Ἡ ἀληθὴς ἐρμηνεία καὶ μεταγραφή τῶν βυζαντινῶν μουσικῶν χρῆστων»· καὶ τέλος τοῦ C. Hoeg, «Αἱ βυζαντινὰ ἀπαρχαὶ τῆς παλαιοσλαβωνικῆς Μουσικῆς». Αἱ ἐργασίαι διεξήχθησαν μετὰ ὑποδειγματικῆς τάξεως.

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΙΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

περιεχόμενον τῆς μελέτης μου (ἀφοῦ καὶ τὴν ἐπιγραφὴν τῆς «Τὸ Ἁγιον Ὄρος ἐν τῇ πνευματικῇ ζωῇ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» δὲν κρίνει ἀναγκαῖον νὰ ἀναφέρῃ) καὶ ἀπασχολεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς ἐλάχιστὰ τινὰ σημεῖα τοῦ τελευταίου μέρους τοῦ πονηματοῦς μου, ὅπου ἐξετάζω τὰ πολλαπλὰ αἷτια τῆς σημερινῆς πνευματικῆς κρίσεως τοῦ Ἀγιορειτικοῦ μοναχισμοῦ. Τοιοῦτοτρόπως ἀλλοιοῦται ὁ πραγματικὸς χαρακτήρ τῆς μελέτης καὶ δημιουργεῖται παρὰ τῷ ἀναγνώστῃ, μὴ γνωρίζοντι αὐτὴν ἐν τῷ συνόλῳ, ἀνακριβὴς ἐντύπωσις. Εἶναι τελείως ἀναληθές, ὅτι δυσφημῶ ἐν αὐτῇ τὴν Ἑλληνικὴν Διοίκησιν. Ἀναφέρω ἀπλῶς τὰ γεγονότα καὶ λυποῦμαι μόνον, ὅτι συνεπεία περιοριστικῶν μέτρων τῶν Ἑλληνικῶν ἀρχῶν (πράγμα ὅπερ δὲν ἀμφισβητεῖ ὁ ἀρθρογράφος) ἐπεταχύνθη ὁ ρυθμὸς τῆς ἐλαττώσεως τῶν μοναχῶν εἰς τὰς μὴ Ἑλληνικὰς Μονὰς τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Δὲν ἀποδίδω ὅμως πρωτεύουσαν σημασίαν εἰς αὐτὸν τὸν παράγοντα, ἀλλ' ἐξετάζω λεπτομερῶς καὶ ἄλλα βαθύτερα καὶ γενικώτερα αἷτια τῆς παρατηρουμένης κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας ραγδαίας πτώσεως τοῦ Ἀγιορειτικοῦ πληθυσμοῦ. Δὲν ἠδυνάμην βεβαίως νὰ παρασιωπήσω τελείως τὸν ρόλον καὶ τῶν ὡς ἄνω μέτρων, διότι εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν μελέτην πρέπει νὰ ἐξετάζωνται ὅλα τὰ αἷτια φαινομένου τινὸς καὶ δὲν ἐπιτρέπονται οὔτε παραλείψεις, οὔτε ὑπερβολαὶ ἐκ λόγων σκοπιμότητος.

Λυποῦμαι, διότι ὁ ἀρθρογράφος, παρὰ τὴν ὑπόσχεσίν του νὰ ὑποδείξῃ τὰ λάθη εἰς ἃ ὑπέπεσα, περιορίζεται μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου, λέγων, ὅτι ὁ Ἀγ. Ἀθανάσιος δὲν προσεῖλκυσε μοναχοὺς «ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου», ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὸ Βυζαντινὸν Κράτος καὶ ὅτι ἡ Γεωργία δὲν ἦτο κράτος ἀνεξάρτητον, ἀλλὰ ὑποτελὲς εἰς τὸ Βυζάντιον. Δὲν τὸ λέγω ὅμως ἐγώ, ὅτι ὁ Ἀγ. Ἀθανάσιος προσεῖλκυσε μὲ τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν πνευματικὴν πειρὰν του μοναχοὺς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, τὸ λέγει ὁ σύγχρονος βιογράφος του καὶ τὸ θεωρεῖ ὡς μεγαλυτέραν δόξαν του. Διὰ τί τότε ὁ ἀρθρογράφος θέλει νὰ περιορίσῃ τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους; Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν Γεωργίαν, ἀποτελεῖ ἀναχρονισμὸν νὰ χρησιμοποιοῖ τις ὅρους τοῦ νεωτέρου διεθνoῦς δικαίου (ὅπως ἀνεξάρτητον καὶ ὑποτελὲς) διὰ τὴν Βυζαντινὴν ἐποχὴν. Ὁ Χριστιανικὸς κόσμος (τοῦλάχιστον ἐν τῇ Ἀνατολῇ) ἀπετέλει τότε ἐνιαῖον σύνολον μὲ κέντρον τὴν Κωνσταντινούπολιν, χωρὶς νὰ δύναται τις νὰ ὀμιλῇ περὶ σχέσεων πολιτικῆς ἐξαρτήσεως μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν του. Καὶ οἱ Ἠγεμόνες τῆς Μόσχας ἔφερον μέχρι τῆς 15ης ἐκ. τίτλους τῆς Βυζαντινῆς Αὐλῆς, χωρὶς νὰ ὑπάγονται πολιτικῶς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἄλλως τε, μήπως δὲν ἐκονοβίαζον ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει καὶ μοναχοὶ ἀπὸ τὰ Ἀραβοκρατούμενα μέρη τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως τὸ μαρτυροῦν αὐταὶ αἱ ὀνομασίαι τῶν Ἱ. Μονῶν; Δὲν εἶναι ὅμως ἀκριβές, ὅτι ἀποδίδω εἰς τὸν Ἀγιον Ἀθανάσιον «διορθοδόξους» βλέψεις. Τὸν ὄρον «διορθόδοξος» δὲν τὸν χρησιμοποιοῦ καθόλου ἐν τῇ με-

ΠΡΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΛΟΚΡΙΔΟΣ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΝ

ΕΚΧΩΡΗΣΙΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΒΟΙΩΤΙΑΣ ΠΑΪΣΙΟΥ

Ὁ καθορισμὸς τῶν ὁρίων τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιφερειῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1833 ἀνακήρυξιν τοῦ αὐτοκεφάλου Αὐτῆς, ἦτο ἀνίσος· διὰ τοῦτο δὲ πολλοὶ τῶν Ἐπισκόπων κατ' ἐπανάληψιν ἐπεζήτησαν παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ ἀτοπήματος τούτου τὴν διόρθωσιν· ἐμφανῆς δ' ἐν προκειμένῳ ἀνισότης παρουσιάσθη εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Λοκρίδος¹, ἧς ὁ Ἀρχιερεὺς αὐτῆς Ἀγαθαγγ-

1. Ἐν ταῖς Ἐπισκοπαῖς Βοιωτίας, Λοκρίδος καὶ Φωκίδος τὸ ζήτημα τῶν ὁρίων ἐδημιούργησεν εἰς τοὺς οἰκείους Ἀρχιερεῖς πολλὰς ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὴν ὀρθότητα τοῦ καθορισμοῦ αὐτῶν, ὡς δεικνύται καὶ ἐκ τῆς καταχωρουμένης τοῦ Φωκίδος, πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον, ἀναφορᾶς.

« Ἀριθ. 8.

Πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Νομίζων ἐν ἐκ τῶν χρεῶν μου καὶ τοῦτο, θέτω ὑπ' ὄψιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὰς ἀκολουθοῦσας παρατηρήσεις μου, ὅτι δηλαδή: Αἱ κωμοπόλεις Ράχοβα καὶ Βελίτσα, καθὼς καὶ τὰ χωρίων Σουβάλα κείνται ἐπάνω εἰς τὸν Παρνασσόν, εἰς δὲ τοὺς πρόποδας κείνται αἱ κωμοπόλεις Δαύλεια καὶ Δαδί, καθὼς καὶ τρία Μοναστήρια: Ἁγία Μαρίνα, Ἱερουσαλὴμ καὶ Παναγία εἰς Δαδί, καὶ ὅτι ὅλα ταῦτα κατὰ τὴν γεωγραφικὴν θέσιν τῶν ἀνήκουν εἰς τὴν Παρνασσίδα καὶ Φωκίδα καὶ ἔπομένως ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ πολιτικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς ἐνωμένα μετὰ τὴν Φωκίδα καὶ κατὰ συνέπειαν μετὰ τὸν νομὸν Φω-

λέτη μου· δύναμαι νὰ προσθέσω, ὅτι καὶ τὸν ἀποκρούω ὡς μὴ συμβιβαζόμενον πρὸς τὸ ἐνιαῖον τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδιαίτερος δὲ ἀτυχή εὕρισκω τὴν χρησιμοποίησιν τῶν σχετικῶς πρὸς τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ ὁποῖον ἀνεκαθεν ἀνήκει εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ὁμιλῶ μόνον, ὅτι ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τὸ Ἅγιον Ὄρος κατέστη πανορθόδοξον κέντρον μοναχισμοῦ καὶ ὅτι τοῦτο εἶναι καὶ ἡ ἀποστολή του καὶ ὁρος ἀπαραίτητος τῆς πνευματικῆς εὐημερίας του καὶ αὐτῆς τῆς ὑπάρξεως ἑαυτοῦ. Προσδέτω ὅμως, ὅτι ὑπερεθνικὴ σύστασις τοῦ Ἁγιορειτικοῦ μοναχισμοῦ δὲν ἀποστερεῖ τὸ Ἅγιον Ὄρος ὡς σύνολον τοῦ κυρίως ἑλληνικοῦ χαρακτήρος του, τὸν ὁποῖον ἀνεκαθεν ἔχει (σελ. 47).

Μὲ παρομοίαις «προσθαφαιρέσεις» ὁ ἀρθρογράφος ἴσως κατώρθωσε νὰ δημιουργήσῃ εἰς τοὺς μὴ γνωρίζοντας τὴν μελέτην μου τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι πρόκειται περὶ ἀνθελληνικοῦ δημοσιεύματος. Ἐν τούτοις εἶμαι βέβαιος, ὅτι πᾶς ὁ ἀναγνὼς αὐτὴν θὰ ἀποκομίσῃ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ μελέτη μου ἐγράφη μὲ ἀγάπην πρὸς τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸν ὀρθόδοξον πνευματικὸν βίον καὶ τὸν ὄραϊον Ἑλληνοχριστιανικὸν πολιτισμὸν τοῦ Βυζαντίου. Ἄλλως τε αὐτὸ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ πραγματεία μου ἐφιλοξενήθη ὑπὸ τοῦ φιλελληνικωτάτου ἀγγλικοῦ Περιοδικοῦ «The Christian East», ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν, ὅτι εἰς τὰ ὄμματα τῶν διακεκοιμένων συντακτῶν του δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ἀνθελληνικὴν χροιάν.

Ἱερομόναχος ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΡΙΒΟΣΣΕΪΝ
Ἐν Ὁξφόρδῃ.

γελος Μαρνανθούσης πολλάκις ἀνηνέχθη τῇ προϋσταμένη αὐτοῦ ἐκκλησιαστικῇ ἀρχῇ, ἀποκατάστασιν δικαιοσύνης ἐπιζητῶν· μία δὲ ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ἀναφορῶν εἶναι ἡ κατωτέρω παρατιθεμένη.

« Ἀριθ. $\frac{455}{36}$ Ἐν Ἀταλάντῃ τὴν α' Μαΐου 1834

Ὁ κατὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Λοκρίδος Μητροπολίτης

Πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Βασιλείου
Περὶ δικαιοδοσίας ἐκκλησιαστικῆς.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐγένοντο μεταβολαὶ τινες εἰς τὰ μεταξὺ τῆς Λοκρίδος καὶ τῶν ἐπαρχιῶν Βοιωτίας καὶ Φωκίδος ὄρια, εἰς τὰ μὴ ὄντα προηγουμένως καθαρὰ καὶ καταλλήλως τοποθετημένα.

Αἱ μεταβολαὶ αὗται ἔφερον εἰς τὰς ἀνωτέρω ἐπαρχίας προσθαφαιρέσεις χωρίων, αἱ ὁποῖαι ἐγίναν ὄχι κατ' ἀναλογίαν, ἀλλ' ὅπως αἱ ὀροθετήσεις τὰ ἐκάλεσαν· δηλ. ἐκ τῆς Λοκρίδος προστετέθησαν εἰς μὲν τὴν Φω-

κίδα καὶ Λοκρίδος, διὰ νὰ ἤθελον εὐρίσκει ἐκ τοῦ πληθόν οἱ κάτοικοι εἰς τὰς πολιτικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις τῶν συντομωτέρων τὴν ἀνήκουσαν ὑπεράσπισιν τῶν καὶ παρηγορίαν τῶν, μάλιστα ἡ Ράχοβα, ἧτις ἀπέχει ἀπὸ τὴν Ἀμφισσαν ὡς 4 ὥρας. Καὶ ὅτι ἐκ τούτων ἐκπαλαί ἦσαν ἐκκλησιαστικῶς ἐνωμένοι ἡ μὲν Ράχοβα μετὰ τὰ Σάλωνα, τὸ δὲ Δαδί μετὰ τὸ Μοναστήριόν του καὶ ἡ Σουβάλα μετὰ τὸ Λοιδωρίκι καὶ ἀκολουθῶς μετὰ τὴν Ἐπισκοπὴν μου ἕως τὴν χθές. Τὰ δὲ δύο Μοναστήρια Ἱερουσαλὴμ καὶ Ἁγία Μαρίνα καθὼς καὶ ἡ Δαύλεια καὶ ἡ Βελίτσα μετὰ τὸ Ταλάντι. Ἡ δὲ Ράχοβα πρὸ 50 χρόνων ἦτο καὶ πολιτικῶς ἐνωμένη μετὰ τὰ Σάλωνα, καὶ ἀπὸ πολιτικῆς αἰτίας, δηλαδή διὰ νὰ ἔχουν περισσότερον ὑπεράσπισιν οἱ κάτοικοι, ἐπέρασαν εἰς Λεβαθεῖαν ἔκτοτε.

Ταῦτα κατὰ χρέος θέτω ὁ ὑποφαινόμενος ὑπ' ὄψιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, διὰ νὰ πράξῃ ὅτι τὸ δίκαιον ὑπαγορεύει· τολμῶ δὲ νὰ εἶπω, ὅτι ἀδικώτατον ἦθελεν εἶσθαι οἱ δυνάμειοι νὰ εὕρουν τὰ συμφέροντά των σύντομα, νὰ τὰ ζητοῦν πολὺ μακρὰν.

Ὁ Φωκίδος Νεόφυτος
τὴν 5 Ἰανουαρίου 1834 ἐξ Ἀμφισσης.

Ἡ Σύνοδος ἀπαντῶσα εἰς τὴν ἀναφορὰν ταύτην τοῦ Φωκίδος, ἔγραψεν αὐτῷ τὰ ἑξῆς.

« Ἀριθ. $\frac{\text{πρωτ. 434}}{\text{δικ. 243}}$ τὴν 24 Ἰανουαρίου 1843 Ἐν Ναυπλίῳ.

Ἡ Σύνοδος
Πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον Φωκίδος

Παρέλαθεν ἡ Σύνοδος τὴν ἀπὸ 5 Ἰανουαρίου καὶ ὑπ' ἀριθ. 8 ἀναφορὰν σας καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα.

Περὶ τούτων εἶναι νὰ παρενοχλήτε τὴν Σύνοδον περὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια δὲν ἔπρεπε νὰ εἰς λαμβάνουν.

Τὸ ἀπὸ 21 Νοεμβρίου (3 Δεκεμβρίου) Βασιλικὸν Διάταγμα, τὸ ὁποῖον εἶχατε ἀνά χεῖρας, ἐθκρινίζει πολλὰ καλὰ τὸ ζητούμενον. Κάθε Ἐπισκοπὴ ἔχει τὰ αὐτὰ ὄρια, τὰ ὅποια ἔχει καὶ ἡ πολιτικὴ ἐπαρχία.

Ἐὰν τὰ χωρία Ράχοβα, Βελίτσα, Σουβάλα, Δαύλεια κ.λ.π. ἀνήκουσι πολιτικῶς εἰς τὴν ἐπαρχίαν Λεβαθεῖας, αὐτὰ ἀνήκουσιν εἰς τὸν Ἅγιον Βοιωτίας, κατὰ τὸ Βασιλικὸν προσημειωθὲν Διάταγμα.

Ἡ Σύνοδος ἀπαντῶσα πρὸς ταῦτα, εὐχεται τὴν ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους ἀποφυγὴν πάσης συγκρούσεως καὶ δυσσεβείας περὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια δὲν πρέπει νὰ διδῶσιν οὐδεμίαν ἀφορμὴν εἰς παράπονα.

Τὰ Μέλη

Ὁ Κορίνθου Κύριλλος Πρόεδρος
Ὁ Θήρας Ζαχαρίας
Ὁ Μεσσηνίας Ἰωσήφ
Ὁ Κυκλάδων Ἀνθίμος.

κίδα ἢ κωμόπολις Σουδάλα καὶ τὸ Παλαιοχώρι καὶ ἀφηρέθη ἀπ' αὐτὴν μόνον τὸ χωριὸν Μόδεσι, συμπεριληφθὲν εἰς τὴν Λοκρίδα· εἰς δὲ τὴν Βοιωτίαν προσετέθη τὸ χωριὸν Καραθασαράς καὶ ἀφηρέθησαν τὰ χωρία Μαρτίνοσ, Ἐξάρχος, Χούμπαβο, Μέραλη, περιληφθέντα καὶ αὐτὰ εἰς τὴν Λοκρίδα. Ἡ ἐμὴ ταπεινότης προνοοῦσα, ὅτι τόσον ἡ ἐκκλησιαστικὴ δικαιοδοσία, ὅσον καὶ ἡ πολιτικὴ (ἀπῆτει) ἔκτοτε νὰ εἰσπράττει τὰ ἐκκλησιαστικὰ δικαιώματα ἀπὸ τὰ προστεθέντα εἰς τὴν Λοκρίδα χωρία παρεχώρησα τὰ τῶν ἀφαιρέθων εἰς τὰς πρὸς ἃς ἐπαρχίας προσετέθησαν· μάλιστα ὁ Σ. συναδελφός, ἅγιος Φωκίδος, μετὰ τὴν γενομένην, ὡς εἴρηται ἀνωτέρω ὁροθεσίαν, διέταξεν αὐθρομήτως τοὺς χριστιανοὺς τοῦ χωρίου Μόδεσι ν' ἀποδίδωσιν εἰς ἐμὲ τὰ ἐκκλησιαστικὰ δικαιώματα, τὸ ἴδιον ἔπραξα καὶ ἐγὼ ὡς πρὸς τὴν κωμόπολιν Σουδάλα καὶ Παλαιοχώρι· ἀλλ' ὁ Σ. ἅγιος Βοιωτίας, ἀφοῦ προηγουμένως διέταξε τοὺς χριστιανοὺς τῶν χωρίων Μαρτίνου κλπ. νὰ ἀποδίδωσι πρὸς τὴν ἐμὴν ταπεινότητα τὰ ἀνέκαθεν νενομισμένα ἀρχιερατικὰ δικαιώματα, ἤδη τὰ ζητεῖ ὀπίσω λέγων, ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ δικαιοδοσία μένει εἰς τὴν ἀρχαίαν, τῶν ἐπαρχιῶν, διαίρεσιν. Καὶ μὲ τοῦτο ἐλησμόνησε, φαίνεται, ἡ Σ. ὅτι εἰς τὴν ἀρχαίαν διαίρεσιν ἡ Λοκρὶς συμπεριελάμβανε περὶ πλέον καὶ τὰ χωρία Ἄγ. Δημήτριον, Καρίαν, Πετρομαγούλαν, Νησί, Ζηρεουσὸν, τὴν Μονὴν Ζηρεουσὸν, Τσίταρα, Μολόδι, Βρανέζι, Ἄραδοχώρι, Ὀσμέτιον, Μπραϊμάζα, Βελῆ, Μπισμπάρδι, Βαράμουςαν, Καποκούσι, Μέραν, Ἄγ. Βλάσιον, Μάλταν, Καπνέσι, Καραθασαράν, Τεσκένυον, Βελίτσαν, Ἄγιαν Μαρίαν, τὴν Μονὴν Ἱερουσαλήμ, Δαύλειαν, Δίστομον, Στεῖρι, τὴν Μονὴν Ὀσίου Λουκά, Κυριάκι καὶ τὴν Μονὴν Δομποῦ, τὰ ὅποια ἐπὶ τῇ λόγῳ ὅτι τὸ ἐκκλησιαστικὸν ὑπάγεται, ὅπως καὶ τὸ πολιτικόν, τὰ νέμεται τέσσαρας περίπου χρόνους.

Παραλείπων κάθε ἄλλην παρατήρησιν ἐνώπιον τῆς σεβασμίας καὶ Ἱεράς Συνόδου ὡς περιττὴν εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, ἐκθέτω μόνον, ὅτι ἡ Λοκρὶς οὕσα μία ὑποδιοίκησις, περιορίζεται εἰς ὀλίγα καὶ πάντῃ σχεδὸν ἀσημαντὰ χωρία καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐπαρκῶσι τὰ εἰσοδήματά της εἰς τὰ ἀναπόφευκτα τοῦ Ἀρχιερέως της ἔξοδα καὶ πολὺ περισσότερον ὅταν ἀφαιρέθῃσι καὶ τὰ περὶ οὗ ὁ λόγος χωρία.

Ἄλλὰ διὰ νὰ λείψῃ πᾶσα μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς Σεβ(ασμιότητος) του φιλονεικία καὶ ἀποφύγωμεν πᾶν ἐνδεχόμενον σκάνδαλον, δυνάμενον νὰ προέλθῃ ἀπ' αὐτὴν, καθυποβάλλω ταῦτα πάντα ὑπ' ὄψιν τῆς Ἱεράς Συνόδου καὶ ἃς εὐαρεστηθῆ νὰ ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῶν ὅ,τι εἶναι νόμιμον καὶ δίκαιον.

Εὐπειθέστατος

Ὁ Λοκρίδος Ἀγαθάγγελος».

Ἡ Σύνοδος λαβοῦσα γνῶσιν τῶν ἀπόψεων τούτων τοῦ Λοκρίδος, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5775/264 καὶ ἀπὸ 11 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐγγράφου τῆς ἐγνώρισεν αὐτῷ, «ὅτι τὰ ὄρια τῶν Ἐπισκοπῶν ἐν γένει μένουσιν ὅποια ἦσαν ἐπὶ τῆς διαιρέσεως, καθ' ἣν ὠρίσθησαν αἱ Ἐπισκοπαὶ καὶ εἰς αὐτὰ περιοριζομένων ὄλων τῶν ἀνά τὴν Ἐπικράτειαν Ἐπισκόπων· ὀφείλετε νὰ περιορίζησθε καὶ ὑμεῖς χωρὶς τινος ὑπερβάσεως...».

Οὐχ ἦττον ὁμοῦ οὗτος ἐθεώρει τὰ πρὸς τὴν ἐπαρχίαν Βοιωτίας εὐρισκόμενα χωρία Μαρτίνοσ, Ἐξάρχος, Μάνεσι, Μπαραλῆ καὶ Χούμπαβο, ὡς ἀνήκοντα αὐτῷ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν δμώνυμον αὐτῆς Ἀρχιερέα, ἐμμένοντα εἰς τὴν ἀποψίν, ὅτι ταῦτα ὑπάγονται τῇ ἐκκλησιαστικῇ αὐτοῦ περιφερείᾳ, ὡς πιστοῦται ἐκ τῆς ἀπὸ 11 Μαΐου 1836, πρὸς τὴν Σύνοδον, ἀναφορᾶς αὐτοῦ, ζητήσασαν, κατόπιν ταύτης, παρὰ τοῦ Λοκρίδος πληροφορίας διὰ τοῦ κατωτέρω Αὐτῆς ἐγγράφου.

« Ἐν Ἀθήναις τὴν 15 Ἰανουαρίου 1837

Ἀριθ. Πρωτ. 5878
δι.εκ. 331 Ἡ Σύνοδος

Πρὸς τὸν Λοκρίδος

Ὁ κατὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Βοιωτίας Σεβ. Μητροπολίτης παραπονεῖται πρὸς τὴν Σύνοδον ἀπὸ 11 Μαΐου, διότι ἀντιποιεῖσθε τὰ χωρία Μαρτίνοσ, Ἐξάρχος, Μάνεσι, Μπαραλῆ καὶ Χούμπαβο, ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν του κατὰ τὴν παλαιὰν πολιτικὴν διαίρεσιν καὶ μ' ὄλον ὅτι ἀνεφέρθη περὶ τούτου ἐπανειλημμένως πρὸς ὑμᾶς, ἐν ᾧ δὲν τὰ παρεχωρήσατε, οὔτε κἂν ἀπαντήσατε εἰς τὰ ἐγγράφα του.

Ἡ Σύνοδος ἀπαντήσασα εἰς τὴν ἀπὸ 1 Μαΐου καὶ ὑπ' ἀριθ. 455 περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἀναφορᾶν σας ἀπὸ 11 τοῦ αὐτοῦ καὶ ὑπ' ἀριθ. 5775/214 καὶ ἐπιστείλασα πρὸς ὑμᾶς καὶ τὴν ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου καὶ ὑπ' ἀριθ. 10757 ἔ. ἔ. ὀριστικὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν τῆς ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κτλ. Β. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας, ἃς διέταξε νὰ περιορίζησθε κατ' αὐτὴν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἐπισκοπῆς σας καὶ νὰ μὴ ὑπερβαίνητε αὐτά, δηλ. νὰ ἔχητε ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν σας ὅσα χωρία εἶχατε ἕως πέρυσιν πρὸ τῆς, εἰς διοικήσεις καὶ ὑποδιοικήσεις, πολιτικῆς διαιρέσεως τῆς Ἐπικρατείας.

Ἡ Σύνοδος ὅθεν, μὴ ἀνεχομένη οὐδεμίαν πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους διένεξιν καὶ οὔτε ὑπέρβασιν τινὰ τῶν Ἐπισκοπικῶν αὐτῶν ὁρίων, ἃς προσκαλεῖ νὰ παραχωρήσητε ἀμέσως τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος χωρία πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Βοιωτίας, ὡς ἀνήκοντα κατὰ τὰ διατεταγμένα τῇ Ἐπισκοπῇ του, γνωστοποιούντες αὐτὸ τοῦτο πρὸς αὐτὸν δι' ἐπισήμου ἐγγράφου σας καὶ ἀπαντῶντες περὶ τούτου εἰς τὴν Σύνοδον.

Καὶ ταῦτα κατ' ἔγκρισιν

Ὁ Κυνοῦρίας Διονύσιος Πρόεδρος

Ὁ Ἀττικῆς Νεόφυτος

Ὁ Ἀργολίδος Κύριλλος

Ὁ Π. Ἡλείας Ἰωῆς

Ὁ Κυκλάδων Ἀνθιμος

Ἐθεωρήθη

Ἐν Ἀθήναις τὴν 15ην Ἰουνίου 1837

Ὁ π. ρ. τ. Ἰ. Σ. Β. Ἐπίτροπος

Θ. Μανούσης».

Ὁ Λοκρίδος ὁμοῦ, ἀναιρῶν τοῦ Βοιωτίας τὰς ἀπόψεις, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 477/45/21/6/837 ἀναφορᾶς αὐτοῦ ἐγνώριζεν, ἀπαντητικῶς τῇ Συνόδῳ, ὅτι τὰ ὡς ἄνω χωρία «παρεχωρήθησαν ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ἄγιον Βοιωτίας κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 5775/264 ἀπαντήσεως τῆς Ἱεράς Συνόδου ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 455/36 ἀναφορᾶς μου. Τὰ αἴτια

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΚΑΙ ΨΥΧΑΝΑΛΥΣΙΣ

Πολὺς τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐγένετο λόγος ἐν τῷ ἡμερησίῳ καὶ περιοδικῷ ἑλληνικῷ τύπῳ περὶ ψυχανάλυσεως ἐν συσχετισμῷ πρὸς τὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως, ἕξ ἀφορμῆς τοῦ ἐν Ρώμῃ συγκροτηθέντος πέμπτου Διεθνoῦς Συνεδρίου τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ψυχιάτρων καὶ τῆς παρὰ τῷ Ρωμαίῳ Ποντίφικι ἀκροάσεως τῶν συνέδρων. Ἐντεῦθεν διευπλώθη ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ εἰκασία, ὅτι ἡ ψυχανάλυσις υἱοθετήθη ὑπὸ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ αὐθαίρετος καὶ γενικευμένη συμπερασματολογία, τοῦτο μὲν, ὅτι «κατ' ἀρχὴν ἡ θεωρία ἔχει χριστιανικωτάτην βάσιν, διότι ἡ ψυχανάλυσις δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ ἐξομολόγησις εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐπιστήμης», τοῦτο δέ, ὅτι «ἡ ἐπιτυχία δὲν ἦτο μόνον διὰ τοὺς Καθολικούς, ἀλλὰ δι' ὅλους, ἀνεξαρτήτως θρησκευτικῆς ἀποχρώσεως, διότι τὸ κύριον, ποὺ δίδει ἡ εὐλογία τοῦ Πάπα, ἐξυψώνει

διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἀπαντήθη ἐγκαίρως ἡ Σεβασμιότης του εἰς ἐν τὸ τελευταῖον ἔγγραφόν του ὑπ' ἀριθ. 1220 καὶ ὄχι εἰς τὰ ἔγγραφα του, ὡς ἀναφέρεται, εἶναι ἐν, διότι ἐπερίμενον τὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀπάντησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἄλλο, διότι μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς εὐρέθῃ ἀσθενῶν καὶ ἀπῶν ὁ Γραμματεὺς μου».

Παρήλθον ἔκτοτε ἔτη τινά, ὅτε ὁ Βοιωτίας, μὴ δυνάμενος λόγῳ τῆς προβεβηκυίας αὐτοῦ ἡλικίας νὰ ἐπιτελῇ ἐπακριβῶς τὰ ἀρχιερατικά αὐτοῦ καθήκοντα, ἐπέτρεψεν, οἰκεία βουλήσει, εἰς τὸν Λοκρίδος νὰ περιέρχηται τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ἐπ' εὐλογία τοῦ ποιμνίου του, συνταχθέντος καὶ σχετικοῦ συμφωνητικοῦ πρωτοκόλλου ἔχοντος οὕτως:

« Ἐν Λεβαδείᾳ τὴν 17 Μαΐου 1843.

Οἱ ὑποφαινόμενοι ἐν Χριστῷ συνάδελφοι συμφωνήσαντες ὡς ἔπεται.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἅγιος Βοιωτίας μὴ δυνάμενος ἕνεκα τοῦ σαθ(έος) γῆρατός του νὰ περιέλθῃ τὴν Ἐπισκοπήν του πρὸς εὐλογίαν τῶν χριστιανῶν καὶ προσπορισθῇ καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναπόφευκτα (διὰ τὰ) πρὸς τὸ ἀσθενὲς γῆρας του ἔξοδα, τούτου χάριν παρεκάλεσε τὸν ἐν Χριστῷ συνάδελφον Ἅγιον Λοκρίδος κ. Ἁγαθᾶγγελον νὰ περιέλθῃ ἀντ' αὐτοῦ, μετὰ τὴν συμφωνίαν τοῦ νὰ λαμβάνῃ ἀπ' ὅλα γενικῶς τὰ λεγόμενα τυχηρὰ δικαιώματα τὰ ἡμίση, ὅσα δηλαδὴ ὑπάγονται εἰς τὸ ἐπιτραχῆλιον, ἀπὸ λειτουργίας, παραστασίματα, εὐχάς, ἁγιασμοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα, τὰ δὲ ἡμίση ἐξ αὐτῶν θέλει λαμβάνει ὁ Ἅγιος Βοιωτίας συναζομένων, μετὰ τὴν παρατήρησιν καὶ καταγεγραμμένων ἐν συνειδήσει ἀμφοτέρων τῶν μερῶν μέχρι λεπτοῦ καὶ φροντίζει πρὸς τούτοις ὁ Ἅγιος Λοκρίδος τὴν εἰσπραξίν τῶν κανονικῶν δικαιωμάτων ὡς δύναται, κατὰ τὸν ὅποιον θέλει λάβει κατάλογον».

† Ὁ πρῶν Λήμνου ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

(Συνεχίζεται)

τὴν ψυχανάλυσιν εἰς τὴν συνείδησιν ὅλων ἐν γένει τῶν χριστιανῶν».

Δὲν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν τὰ συμπεράσματα τοῦ ἐν λόγῳ Συνεδρίου, οὔτε καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας τὴν επίσημον γνώμην. Θεωροῦμεν ὅμως ἀπολύτως ἀδύνατον καὶ ἄτοπον πάντα συσχετισμὸν τῆς ψυχανάλυσεως μετὰ τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως, ἅτε ἄρδην δισταμένων ἀμφοτέρων, εἰς τε τὰς θεωρητικὰς προϋποθέσεις, τὴν μέθοδον καὶ τὸν ἐπιδικώμενον σκοπὸν.

Θεωρητικῶς μὲν βάσις καὶ προϋποθέσις τῆς ἐξομολογήσεως εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου διαπραττομένη ἁμαρτία, ἣτις, καταλύουσα τὸν μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου δεσμόν, ἀπομακρύνει αὐτὸν τῆς χάριτος Αὐτοῦ, τῆς δὲ ψυχανάλυσεως τὰ ἐκ τῆς μὴ ἱκανοποίησεως τῶν ἐνστικτῶν καὶ τῶν ὁρμῶν, καὶ ἰδίᾳ τῆς γενετησίου ὁρμῆς, ἀπωθημένα συμπλέγματα (complexes), ἕξ ὧν αἱ ψυχονευρώσεις καὶ αἱ πάσης μορφῆς νευροπάθειαι, τῶν ὁποίων τὴν θεραπείαν ἐπιδιώκει ἡ ψυχανάλυσις. Ὅπισθεν βεβαίως τούτων ὑφίσταται ριζικωτέρα διάστασις μεταξὺ των, ἣτις συνίσταται εἰς ἐντελῶς διαφόρους ἀνθρωπολογικὰς ἀντιλήψεις ἐκατέρας.

Οὗτος ἡ μὲν Χριστιανικὴ θρησκεία διδάσκει, ὅτι ὁ ἀνθρώπος, δημιουργηθεὶς ἐν ἀφθαρσίᾳ, εἶναι ἔργον «θειῶν χειρῶν» ὡς πλασθεὶς «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» τοῦ δημιουργοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὁ θεόδομητος οὗτος ἀνθρώπος, σύνθετος ὢν ἐκ σώματος χοϊκοῦ καὶ ψυχῆς πνευματικῆς, ἀποτελῶν δ' οὐχ ἦττον ἐνιαῖόν τι ὅλον, ἐκοσμήθη ὑπ' ἄλλων τε προσόντων καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτεξουσίου, ἦτοι τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως. Ταύτης ὁρθὴν ποιούμενος χρῆσιν, τελειούμενος σὺν τῷ χρόνῳ, ἠδύνατο ἐνθεν μὲν πρὸς τὴν τῶν ἀγγέλων ἀξίαν ν' ἀναχθῆ, ἐνθεν δὲ νὰ καταστῇ ἀθάνατος καὶ νὰ ζῆ ἐν μακαριότητι πλησίον τοῦ Θεοῦ. «Ἐξ ὁρατῆς τε καὶ ἀοράτου φύσεως δημιουργεῖ [ὁ Θεός] τὸν ἀνθρώπον οἰκείαις χερσί, λέγει Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός· ἐκ γῆς μὲν τὸ σῶμα διαπλάσας, ψυχὴν δὲ λογικὴν καὶ νοερὰν διὰ τοῦ οἰκείου ἐμφυσήματος δούς αὐτῷ, ὅπερ δὴ θείαν εἰκόνα φαιμέν· τὸ μὲν γὰρ «κατ' εἰκόνα» τὸ νοερὸν δηλοῖ καὶ αὐτεξούσιον· τὸ δὲ «καθ' ὁμοίωσιν» τὴν τῆς ἀρετῆς κατὰ τὸ δυνατόν ὁμοίωσιν». Ἡ δ' «ἀρετὴ ἐκ προαιρέσεως καὶ οὐκ ἐξ ἀνάγκης γίγνεται». Τῷ δὲ «Θεῷ οὐ τὸ ἠναγκασμένον φίλον, ἀλλὰ τὸ ἐξ ἀρετῆς κατορθούμενον», κατὰ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας. Κακὴν ὅμως χρῆσιν ποιησάμενος τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ καὶ ὑπερφρονήσας, ὅτι ἠδύνατο ἰδίαις δυνάμεσιν νὰ καταστῇ οὗτος τὸ ταχύτερον Θεός, ἁμαρτήσας δὲ διὰ ταῦτα, ἔπεσε. Τῆς πτώσεως αὐτοῦ συνισταμένης εἰς ἀπομάκρυνσιν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ προϊόντα ἦσαν ὁ σκοτασμός τῆς διανοίας, ἡ ἐμφάνισις τοῦ τε φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ κακοῦ, καὶ τέλος ὁ θάνατος, ὃν ἐγέννησεν ἡ ἁμαρτία. «Τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος», κατὰ τὸν Παῦλον. Ἀποσκιρτήσας οὕτω τοῦ Θεοῦ ὁ ἀνθρώπος καὶ εἰς τὴν πρώτην παρακοὴν προσθέσας μυρίας ἄλλας, ἔβαινε ἀπὸ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ χειρότερον, κατερχόμενος τὰς ἠθικὰς βαθμίδας· «καταλιπὼν τὸ ἐπεσθαι Θεῷ, καὶ

ὁμοιοῦσθαι τῷ κτίσαντι, δοῦλος δὲ γενόμενος τῶν παθῶν τῆς σαρκός, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις, καὶ ὁμοιωθῆ αὐτοῖς», λέγει ὁ Μ. Βασίλειος. Ἀπὸ τὴν κατάστασιν αὐτὴν, μὴ δυνάμενος ὁ ἄνθρωπος μόνος νὰ ἀνέλθῃ, ἔχει ἄμεσον ἀνάγκην τῆς θείας ἐπεμβάσεως διὰ τῆς θείας χάριτος, ἥτις αἶρει τὸ βαρὺ φορτίον τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀνακουφίζει τὸν κατατρυχόμενον ὑπ' αὐτῆς ἄνθρωπον διὰ τῆς ἐξομολογήσεως.

Τοῦναντίον δὲ ἡ ψυχανάλυσις, ἐχομένη στερεῶς τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως, ἥτις διακηρύσσει, ὅτι «διέψευσε τὴν ἰδέαν τοῦ ἁμαρτήματος, ἀποδείξασα τὴν ζωϊκὴν καταγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἔφερε τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα, ὅτι δὲν ἐπέσαμεν ἀπὸ τὴν σφαιρῶν τῆς χάριτος, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ διηνοίξαμεν τὸν ἀνηφορικὸν δρόμον μας ἀπὸ τὴν ζωὴν κατάστασιν τῶν πιθήκων», ὑποστάντος τοῦ ἀνθρώπου ἐξέλιξιν κατ' ἀνιούσαν κλίμακα φυσικὴν, διανοητικὴν καὶ πνευματικὴν, καὶ ἀνακαλύψασα τὸ ὑποσυνειδητὸν διὰ τῆς ἀποσυνθέσεως τῆς ἐνιαίας προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου εἰς Ἐγὼ (I) καὶ μὴ Ἐγὼ (not I), ἐταύτισε τὴν ἁμαρτίαν μὲ τὰ οἰκτρὰ κατάλοιπα, τὰ ἐναπομεινάντα ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς κτηνώδους καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐνστικτα καὶ ὁρμῆς. Αἱ ὁρμαὶ δ' αὐταὶ καὶ τὰ πανίσχυρα ἐνστικτα, ἰδίως δὲ κατὰ τὸν Freud ἡ γενετήσιος ὁρμὴ, ἀπωθοῦνται εἰς τὴν χώραν τοῦ ὑποσυνειδητοῦ, ὅπου συμπιεζόμενα δημιουργοῦν τὰς ψυχονευρώσεις καὶ τὰς ποικίλας νευροπαθείας, τῶν ὁποίων τὴν θεραπείαν ἀναλαμβάνει ἡ ψυχανάλυσις, διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν πρώτων αἰτίων καὶ διὰ τῆς ἐξυψώσεως, ἐξαγνίσεως καὶ μετατροπῆς (transformation) τῶν ἐν τῷ ὑποσυνειδητῷ ἀπωθημένων ἐνστικτων. Οὕτω ἡ αὐτονομία τῆς ἐλευθέρως τοῦ ἀνθρώπου βουλήσεως ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῆς ἐτερονομίας τῆς δυνάμεως τῶν ἐνστικτων καὶ τῶν ὁρμῶν. Εἴτα οἱ ψυχαναλυταὶ διασπῶντες τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τιθέμενοι ἀντιμέτωπα τὴν ὡς ἐξ ἀρχῆς ὀντολογικὴν καὶ μεταφυσικὴν αὐτοῦ ψυχικὴν κατάστασιν τείνουσαν πρὸς τὸν Θεὸν μὲ τὴν ψυχολογικὴν τοιαύτην, ὑποβιβάζουν τὸν ἄνθρωπον πλησίον τῶν κτηνῶν. Ὅθεν ὁ ἄνθρωπος οὐδεμιᾶς ἔχει ἀνάγκην θείας ἐπεμβάσεως ἢ θείας χάριτος καὶ ἡ ἀπελευθέρωσις ἐκ τῆς ἁμαρτίας εἶναι ἔργον τοῦ ἰδίου τοῦ ἀνθρώπου τῆ βοήθειά τοῦ ψυχαναλυτοῦ ἱατροῦ.

Ἐπεχειρήθη, βεβαίως, ὑπὸ τινων μὲν γενικὸς συμβιβασμὸς τῆς ψυχαναλύσεως καὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ὡς ὑπὸ τοῦ R. Lee (Freud and Christianity), τοῦ E. Fromm (Psychoanalysis and Religion), τοῦ J. McKenzie (Nervous Disorders and Religion), ὑπ' ἄλλων δὲ μερικὸς συμβιβασμὸς τῆς χριστιανικῆς ἀντιλήψεως περὶ ἁμαρτίας καὶ τῆς ψυχαναλύσεως, ὡς ὑπὸ τοῦ C. Barbour (Sin and the New Psychology) καὶ τοῦ R. Moxon (The Doctrine of Sin). Οὐχ ἤττον ὁμως καὶ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθεισῶν ἀνθρωπολογικῶν θεωρητικῶν προϋποθέσεων θεμελιωδῶς δίστανται, καὶ εἰδικώτερον περὶ ἁμαρτίας προκειμένου, ἢ μὲν χριστιανικὴ ἐξομολόγησις εἰδεύεται ἐπὶ συγκεκριμένης καὶ συνειδητῆς τοῦ ἄν-

θρώπου ἁμαρτωλῆς πράξεως, ἥτις, καταβιβρώσκουσα αὐτόν, θὰ τὸν ὀδηγήσῃ, ὡς τὸν ἄσωτον υἱόν, εἰς εἰλικρινῆ μετάνοιαν καὶ ἐξομολόγησιν, ἐνῶ ἐν τῇ ψυχανάλυσει οὐ μόνον ὁ θεράπων ἱατρὸς ἀγνοεῖ τὴν αἰτίαν τῆς ψυχονευρώσεως, ἣν θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ ἐν τῇ ἐξαγορεύσει διαφόρων περιστατικῶν τοῦ βίου τοῦ ἀσθενοῦς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ πάσχων ἀγνοεῖ τὸν λόγον.

Προσέτι, οὐχὶ μόνον θεωρητικῶς, ἀλλὰ καὶ μεθοδολογικῶς δίστανται τό τε μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως καὶ ἡ ψυχανάλυσις. Ὡς ἤδη εἵπομεν, εἰς μὲν τὴν ἐξομολόγησιν προσέρχεται ὁ ἁμαρτωλὸς συντετριμμένος διὰ τὰς ἁμαρτίας του, τὰς ὁποίας ἐξαγορεύει αὐθουρήτως καὶ ἐν πολλῇ μετανοίᾳ καὶ μεταμελείᾳ, δι' ἃς ἔπραξε γνωστὰς εἰς αὐτὸν πράξεις οὕτως, ὥστε οὐ μόνον ἐκπλύνεται τῆς διαπραχθείσης ἁμαρτίας, ἀλλὰ καὶ ἀνακουφίζεται, ἀποσειομένον καὶ τοῦ κατατρυχόντος αὐτὸν αἰσθήματος ἐνοχῆς, εἰς δὲ τὴν ψυχανάλυσιν προσέρχεται ὁ ἀσθενής, ἀγνοῶν τελείως ποῖον εἶναι τὸ αἷτιον τῆς νευροπαθείας του, ἐπαφιέμενος εἰς τὸν θεράποντα ἱατρὸν του, ἵνα προσδιορίσῃ καὶ ἀνακαλύψῃ αὐτό.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς εἶναι τελείως διάφορος. Βεβαίως ἀμφότεραι, ἢ τε ἐξομολόγησις καὶ ἡ ψυχανάλυσις, ἐπιδιώκουν νὰ ἀνακουφίσουν τὸν πάσχοντα ἄνθρωπον. Ἡ διαφορὰ ὅμως συνίσταται ἐν τούτῳ, ὅτι, ὡς ὀρθῶς παρατήρησεν ὁ Mackintosh, ὅχι μόνον δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ ψυχαναλύσει τοιοῦτόν τι ὡς ἁμαρτία ἐν χριστιανικῇ ἐννοίᾳ, διότι μόνον συμπλέγματα (complexes) ὑπάρχουν, ἀλλὰ καὶ ἔχουσα ἐνώπιόν της ἡ ψυχανάλυσις τὸν ἀσθενῆ ἄνθρωπον, προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ δημιουργοῦσα ἁρμονίαν ἐν τῇ τοῦ ἀσθενοῦς ψυχῇ καὶ τοιαύτην μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ προσκαίρου περιβάλλοντός του. Ἐνῶ διὰ τῆς ἐξομολογήσεως ἐπιδιώκεται εὐρύτερον καὶ ὑψηλότερόν τι, ἢ ἐπαφὴ καὶ ἀποκατάστασις ἁρμονίας μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ Λ. ΛΩΛΗΣ

ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΙ ΑΔΕΣΠΟΤΩΝ ΥΜΝΩΝ

Γ.

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

Ἦχος πλάγ. β'. Ἰωάννου, μοναχοῦ.

Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανούς
ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ

Ἦχος πλάγ. β'. Τοῦ αὐτοῦ.

Κύριε, τῇ σῇ ἀναλήψει
ἐξεπλάγησαν τὰ χερουβὶμ

Ἦχος πλάγ. β'. Ἰωάννου, μοναχοῦ.

Ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις
θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις

Ἦχος πλάγ. β'. Στεφάνου, μοναχοῦ καὶ Ἰωάννου.

Κύριε, οἱ ἀπόστολοι
ὡς εἶδόν σε ἐν νεφέλαις

Ἦχος πλάγ. β'. Ἰωάννου, μοναχοῦ.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας
πληρώσας τὸ μυστήριον

Ἦχος α'. Ἰωάννου, μοναχοῦ.

Ἀνῆλθες, Χριστέ,
πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα σου

Ἦχος δ'. Κοσμά, μοναχοῦ.

Ὅτε παραγένοντας
ἐπὶ τὸ ὄρος, Χριστέ,

Ἦχος δ'. Κοσμά, μοναχοῦ.

Τὴν καταβάσαν φύσιν
τοῦ Ἀδάμ εἰς τὰ κατώτερα

Ἦχος δ'. Κοσμά, μοναχοῦ.

Ὅτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ
Χριστέ ὁ Θεὸς

Ἦχος β'. Ἰωάννου, μοναχοῦ.

Ἐτέχθης
ὡς αὐτὸς ἠθέλησας

Ἦχος β'. Ἰωάννου, μοναχοῦ (1).
Ἀναλαμβανομένου σου, Χριστέ,
ἐκ τοῦ ὄρους τῶν ἔλαιων

Ἦχος β'. Ἰωάννου, μοναχοῦ.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ
ἐκ τοῦ ὄρους τῶν ἔλαιων

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλάγ. β'. Ἰωάννου, μοναχοῦ.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ
Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος

Ἦχος πλάγ. β'. Ἰωάννου καὶ Στεφάνου, μοναχῶν.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς
αἱ ἄνω δυνάμεις

Κοντάκιον, Ρωμανοῦ.

Ἦχος πλάγ. β'. Ἀντόμελον.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν
καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανοῖς

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Ἐσπερινός.

Ἦχος α'. Ἰωάννου, μοναχοῦ.

Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν
καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν

Ἦχος α'. Ἰωάννου, μοναχοῦ.

Γλώσσαις ἄλλογενῶν
ἐκκινούργησας, Χριστέ,

Ἦχος α'. Ἰωάννου, μοναχοῦ.

Πάντα χορηγεῖ
τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον

Ἦχος β'. Ἰωάννου, μοναχοῦ.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν
ἐλάβομεν πνεῦμα ἐπουράνιον

Ἦχος β'. Ἰωάννου, μοναχοῦ.

Ἐν τοῖς προφήταις
ἀνήγγειλας ἡμῖν

Ἦχος δ' αὐτός. Ἰωάννου, μοναχοῦ.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου
ὑμνήσω σε τὸν Σωτῆρα

Ἦχος β'. Ἰωάννου, μοναχοῦ

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, Κύριε,
οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἦχος πλάγ. δ'. Λέοντος τοῦ σοφοῦ.

Ὅτε τὸ πνεῦμά σου
κατέπεμψας, Κύριε,

Ἦχος πλάγ. β'. Κοσμά, μοναχοῦ.

Ἄγνοῦντα τὰ ἔθνη, Κύριε,
τὴν τοῦ Παναγίου Πνεύματος

Ἦχος δ' αὐτός. Κοσμά, μοναχοῦ.

Κύριε, τοῦ ἁγίου Πνεύματος
ἡ ἐπιφοίτησις...

Ἦχος πλάγ. β'. Κοσμά, μοναχοῦ.

Βασιλεῦ οὐράνιε, παρακλήτε,
τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλάγ. δ'. Κοσμά, μοναχοῦ.

Γλώσσαις ποτὲ συνεχύθησαν
διὰ τὴν τόλμαν τῆς πουργοποιίας

Ἦχος πλάγ. δ'. Κοντάκιον, Ρωμανοῦ.

Ὅτε καταβάς (1)
τάς γλώσσας συνέχεε...

Ἦχος δ'. Κοσμά, μοναχοῦ.

Παράδοξα σήμερον
εἶδον τὰ ἔθνη πάντα

1. Τοῦ Δαμασκηνοῦ.

1. Ρωμανὸς ὁ Μελωδός. Paris ἔτ. 1932, σελ. 85.

³Ηχος δ'. Κοσμά, μοναχοῦ.
Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον
ἦν μὲν αἰεὶ

³Ηχος δ'. Κοσμά, μοναχοῦ.
Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον
φῶς καὶ ζωὴ

³Ηχος γ'. Ἰωάννου, μοναχοῦ.
Νῦν εἰς σημεῖον
τοῖς πᾶσιν ἐμφανῶς

³Ηχος γ'. Ἰωάννου, μοναχοῦ.
Νῦν τὸ Παράκλητον Πνεῦμα
ἐπὶ πᾶσαν σάρκα ἐκκέχυται

³Ηχος γ'. Ἰωάννου, μοναχοῦ.
Νῦν περιβάλλοντος κράτος
οἱ Χριστοῦ ἀφ' ὕψους ἀπόστολοι

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓ. ΠΑΝΤΩΝ

Εἰς τὴν Διτὴν.

³Ηχος α'. Λέοντος, τοῦ δεσπότη.

Πίστεως συμφωνία
τὴν κοσμικὴν πανήγυριν

³Ηχος δ' αὐτός. Λέοντος, τοῦ δεσπότη.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ
τῶν ἁγίων Πάντων

³Ηχος δ' αὐτός. Λέοντος, τοῦ δεσπότη.

Δεῦτε ἅπαντες
πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν

Δόξα. ³Ηχος πλάγ. α'. Λέοντος.

Τῇ νῦν πανηγύρει
συνδράμωμεν οἱ πιστοὶ
προτίθεται γὰρ ἡμῖν

³Ηχος πλάγ. δ'. Κοντάκιον, Ρωμανοῦ.

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως
τῷ φυτουργῶ τῆς κτίσεως

ΝΙΚΟΛ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πρωθιερέυς

(Συνεχίζεται)

Βάσις πάσης πολιτείας πρέπει νὰ εἶναι ἡ δικαιοσύνη,
τῆς δὲ δικαιοσύνης ὁ Θεός.

*

Ὁ κόσμος τιμᾷ καὶ ἐπαινεῖ πολλάκις πράξεις, αἱ ὁποῖαι
δὲν ἔχουν ἐσωτερικὴν ἀξίαν, ἀλλὰ μόνον φαινομενικὴν.

*

Ὅταν εἰς τινα ἐνσκήψουν συμφοραὶ, τότε δυνάμεθα νὰ
ἐξακριβώσωμεν ἀσφαλῶς τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν ἀγαθότητά του.

*

Οὐδεὶς δύνάται νὰ εἶρῃ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον πραγμα-
τικὴν εἰρήνην, εἰ μὴ πιστεύῃ εἰς τὸν Θεόν.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Κοινωνικὸν σκάνδαλον.

Εἰς πραγματικὸν κοινωνικὸν σκάνδαλον ἐξειλί-
χθησαν τὰ ὑπὸ μερίδος τοῦ τύπου διοργανούμενα
«καλλιστεῖα». Σελίδας ὀλοκλήρους καταλαμβάνει ἡ
εἰς δημοσίαν θέαν ἐσημοθετημένη ἀνέδην πομπεῖα
γυμνῶν νεανίδων ἐπὶ ἱκανοποιήσει τῶν μωρῶν φι-
λοδοξιδῶν τοῦ κορασιακοῦ κόσμου. Τὸ δ' ἐτι χεῖρον,
ἡ διαπόμπεις αὕτη ἐντατικωτέρα συνεχίζεται διὰ
τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἐνώπιον χιλιάδων
θεατῶν, ἠκούσαμεν δὲ ἀντιπροσώπους τοῦ γυναι-
κείου φύλου μετ' ἀποτροπιασμοῦ ἐπικρινούσας τὰς
ἐλευνὰς ταύτας μεθόδους τῆς διαφθορᾶς τῆς νεο-
λαίας. Τὸ δὲ θλιβερότερον πάντων εἶναι, ὅτι εἰς τὸν
ἐκπαλαὶ καὶ ὑπὸ τῶν ξένων θαυμαζόμενον ἐπ' ἀρετῇ
ἐλληνικὸν οἰκογενειακὸν κόσμον ὑπάρχουν μητέρες
καὶ πατέρες οὐ μόνον ἀνεχόμενοι τὴν τοιαύτην δη-
μοσίευσιν τῆς γυμνότητος τῶν τέκνων των, ἀλλὰ καὶ
ὑποκνίζοντες τὰς ἀδυναμίας των καὶ ἄρδην ἐκρι-
ζοῦντες τὴν εἰς τὸ φῶλον των ἔμφυτον αἰδῶ.

Παιδείας κίνδυνοι.

Ὅσονδήποτε καὶ ἂν ἡ τῆς τηλοφίας ἢ τηλεορά-
σεως χροῖσι ἀποδεικνύεται χρήσιμος πρὸς ὀρισμέ-
νους σκοποὺς, ἤδη μὲν ἄλλοτε ἐνταῦθα ἐσημειώσα-
μεν, ὅτι θὰ ἀποβῇ βλαβερὰ ἀπὸ ἐπόψεως θρησκευτι-
κῆς ὡς μέλλουσα νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀποφυγὴν τοῦ
ἐκκλησιασμοῦ τῶν χριστιανῶν, θὰ ἀποβῇ δὲ βλαπτι-
κὴ καὶ ὡς μέσον διδασκαλίας εἰς τὰ σχολεῖα. Ἐξ ἀφορ-
μῆς τῆς ἀπὸ τινος πειραματικῆς μεταδόσεως τηλεο-
πτικῶν ἐκπομπῶν πρὸς διδασκαλίαν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ
τῆς ἐν Ἠνωμέναις Πολιτείαις καὶ Γαλλίᾳ ἐπισημο-
ποιήσεως αὐτῶν, προὐκλήθησαν συζητήσεις εὐθρεῖαι
ὡς πρὸς τὸ σκόπιμον τῆς ἐφαρμογῆς τῆς εἰς τὰ σχο-
λεῖα. Ἄν ἡ τηλεοπτικὴ μετάδοσις πειραματικῶν μα-
θημάτων τοῦ βιομηχανικοῦ, γεωγραφικοῦ καὶ τοῦ
καθ' ὄλου φυσικοῦ κύκλου εὐσταθῇ ἴσως πρὸς διδα-
σκαλίαν, ἢ γενίκευσις τῆς τηλεοράσεως ὡς ἐκπαιδευ-
τικοῦ μέσου πάντως δεόν νὰ ἀποφευχθῇ, ὡς μετα-
βάλλουσα τοὺς μαθητὰς εἰς ἀπλῶς ἀπροσώπους πα-
θητικὸν θεατὰς ἄνευ αὐτενεργείας. Ἡ διδασκαλία
δεόν νὰ εἶναι προσωπικὴ, ἐξ ἀμέσου δηλονότι προ-
σωπικῆς ἐπαφῆς μεταξὺ διδασκάλου καὶ μαθητοῦ·
εἶναι ζωντανὴ ὁμιλία πνευμάτων, μετάδοσις τοῦ προ-
σωπικοῦ τόνου τοῦ διδασκάλου πρὸς τὴν ψυχὴν τὴν
μαθητικὴν. Ἡ μεσολάβησις μηχανῆς εἰς τὰς προσω-
πικὰς ἀμοιβαίας σχέσεις δεόν νὰ ἀποκλείεται.

Ἐπὶ μιᾶς παρεξηγήσεως.

Ἡ ὅλως τυχαία σύμπτωσις τῆς ἐν τῇ «Ἐκκλη-
σίᾳ» δημοσιεύσεως ἄρθρου περὶ τοῦ «Σχίσματος τῆς
Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας» πρὸς τὴν ἐν Ἑλλάδι
παρουσίαν καθολικῶν ἐπιστημόνων, μελῶν τοῦ Βυ-
ζαντινολογικοῦ Συνεδρίου τῆς Θεσσαλονίκης, ἔδωκεν
ἀφορμὴν εἰς ἀδικωτάτην ἀπὸ μέρους τῆς «Καθολι-
κῆς» παρεξήγησιν, δι' ἣν βαδύτατα ἐλυπήθημεν.
Οὔτε, ἄλλωστε, καὶ αὕτη καθ' ἑαυτὴν τοῦ περὶ οὗ

πρόκειται ἄθροον ἢ δημοσίευσις ἀπέβλεπεν εἰς οἰανδήποτε τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας δυσφήμησιν, διότι βαθυτάτη καὶ παρ' ἡμῶν ὑπάρχει ἡ ἐπίγνωσις τῆς ἀνάγκης, ἣτις ἐπιβάλλει σήμερον, εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε, τὴν παρὰ τὰς ἱστορικὰς καὶ δογματικὰς μεταξὺ τῶν ἐπὶ μέρους Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν διαφορὰς, ἀγαθὴν σχέσιν καὶ συνεργασίαν. Οὐδ' ἔπρεπε τοιαύτη σημασία ν' ἀποδοθῆ εἰς θέμα ἀναφερόμενον ἀπλῶς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ δι' ἀμφοτέρας τὰς Ἐκκλησίας θλιβεροῦ, τῷ ὄντι, Σχίσματος, μετὰ τὴν ἀπροκατάληπτον ἔρευναν τοῦ ὁποῖου ἀσχολοῦνται σήμερον καὶ πιστότατοι εἰς τὴν Ρώμην καθολικοὶ ἐπιστήμονες. Τινὲς μάλιστα τούτων καὶ δὲν διστάζουν νὰ ἐξάγουν καὶ ἀντίθετα πρὸς τὰ μέχρι τοῦδε ἀπὸ ρωμαιοκαθολικῆς πλευρᾶς παραδεγμένα συμπεράσματα, χωρὶς τοῦτο νὰ ἐπισύρῃ πλέον τὴν κατ' αὐτῶν καταδίκην τῆς Ἐκκλησίας των, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ τίτλον τιμῆς διὰ τὴν προεσβύτεραν Ρώμην.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὰς τακτάς ἡμέρας συνεδριάσεω, ἦτοι καθ' ἑκάστην Τρίτην καὶ Παρασκευὴν, τοῦ παρελθόντος δεκαπενθήμερου ἡσυχολήθη μετὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως. Ἐπὶ προσκλήσεως τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας Σεβ. Μητροπολίτου Φιλίππου πούπλεως κ. Κυρίλλου, καλοῦντος τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν ὅπως ἐκπροσωπηθῆ εἰς τὴν ἐν Σόφια τελετὴν τῆς ἀνακηρύξεως Πατριάρχου τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὁμοφώνῳ γνώμῃ ἀπεφάσισεν ὅπως ἀπαντηθῆ τηλεγραφικῶς, ὅτι ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία δὲν θὰ ἐκπροσωπηθῆ εἰς τὴν περὶ ἧς πρόκειται τελετὴν.

Ἀποστολικὴ Διακονία. Τὴν πρώτην Κυριακὴν (3) τοῦ παρόντος μηνὸς ἐκυκλοφόρησε τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ ἐβδομαδιαίου θρησκευτικοῦ δελτίου «Φωνὴ Κυρίου», ὅπερ ἐντολή τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου θὰ διανέμεται δωρεάν ἐν τοῖς ἰ. νοσίς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Βραδύτερον τὸ δελτίον τοῦτο θὰ τεθῆ εἰς τὴν διάθεσιν καὶ τῶν λοιπῶν Ἐπαρχιῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τῶν ἐνδιαφερομένων Σεβασμ. Ἱεραρχῶν.

Τὴν 5ην Ἰσταμένου μηνὸς ὠμίλησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ διαλέξεω τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου ὁ κ. Α. Byatt μετὰ θέμα «Βασιλικὴ Στέψις ἐν Ἀγγλίᾳ». Τὴν διάλεξιν ἠκολούθησε προβολὴ σχετικῆς κινηματογραφικῆς ταινίας, παραχωρηθείσης ὑπὸ τοῦ Βρετανικοῦ Ἰνστιτούτου.

Ἐκτυπωθέντα ἤδη τίθενται ἀπὸ τῆς μεθαύριον εἰς κυκλοφορίαν τὰ ὑπ' ἀριθ. 17 τεύχη τοῦ μηνὸς Μαΐου τῶν περιοδικῶν «Τὸ Χαρούμενο Σπίτι» καὶ «Τὰ Χαρούμενα Παιδιά».

Ὁ Γεν. Διευθυντὴς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας μετὰ τῶν παρ' αὐτῇ Διευθυντῶν Κατηχητ. Σχολείων, Ἰ. Ἐξομολογήσεως καὶ Ἐρησκ. Διαφωτίσεως καὶ Τύπου ἀνεχώρησαν σήμερον εἰς ἐπίσκεψιν τῶν ἐν τῇ Δυτικῇ Μακεδονίᾳ Ἰ. Μητροπόλεων, κατόπιν κοινῆς προσκλήσεως τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς τελεσησομένης τῆ μεθαύριον Κυριακῆς θεμελιώσεως τοῦ ἐν Σιατίστῃ κτιρίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν τῆ 4ῃ Ἰσταμένου προήδρευσε τῆς ἐπιτροπῆς ἐκτελεστῶν τοῦ Ἀχιλλοπούλειου κληροδοτήματος.

— Τῆ 12ῃ τοῦ ἰδίου μηνὸς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος παρέστη κατὰ τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν γενομένην τελετὴν ἀναγορεύσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως κ. Γενναδίου ὡς ἐπιτίμου διδάκτορος τῆς Θεολογίας.

Κατὰ τὸ παρελθὸν δεκαπενθήμερον ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Ὑπουργὸν Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας κ. Καλλιαν, τὸν Ὑπουργὸν Ἐξωτερικῶν κ. Στεφανόπουλον, τὸν Μέγαν Αὐλάρχην τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως κ. Λεβίδην, τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἐξαρχόπουλον, τὸν καθηγητὴν τοῦ Πολυτεχνείου κ. Πανατζῆν, τοὺς βουλευτὰς κ. κ. Νικολίτσαν, Γεωργαντᾶν, Λέκκαν, Φράγκον, Ταλλιαδοῦρον, τοὺς Πρεσβευτὰς κ. κ. Πάλλην, Μόστραν, Τριανταφυλλίδην, τὸν διευθυντὴν τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης κ. Παναγιωτίδην, τὸν γυμνασιάρχην τοῦ Παγκυπρίου Γυμνασίου Λευκωσίας κ. Σπυριδάκην, τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τῆς Σιβιτανίδειου Σχολῆς κ. Ἡλιάδην, τὸν δικηγόρον κ. Παναγόπουλον κ. ἄ.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Νέος Καθηγητὴς. Ὁ ὕψηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀθανάσιος Χαστούπης ἐκλεγείας καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης εἰς τὴν ἔδραν τῆς Εἰσαγωγῆς καὶ Ἑρμηνείας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐκ τε τοῦ ἐβραϊκοῦ κειμένου καὶ τῆς μεταφράσεως τῶν Ὁ', ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ἀρχάμενος τῶν παραδόσεών του.

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Καρδίτσης, διεξήχθησαν μετ' ἐξαιρετικῆς μεγαλοπρεπειᾶς καὶ ἐπιβλητικότητος τῆ Κυριακῆ τῶν Μυροφόρων ἐν Καρδίτῃ αἱ ἑορταὶ τοῦ Πολιούχου Ἱερομάρτυρος Ἁγίου Σεραφεῖμ, τῶν ὁποίων μετέσχον κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος κ. Κυρίλλου, οἱ Σεβ. Μητροπολίται Φθιώτιδος κ. Ἀμβρόσιος, Σερρῶν κ. Κωνσταντῖνος, Τρίκκης κ. Δωρόθεος, Τριφυλίας κ. Δαμασκηνός καὶ Γρεβενῶν κ. Φίλιππος, οἱ Νομάρχαι καὶ Δήμαρχοι Θεσσαλίας, οἱ βουλευταὶ Καρδίτσης καὶ Φαρσάλων, οἱ Διοικηταὶ τοῦ Α' Σώματος Στρατοῦ καὶ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Στρατιωτικῶν Μονάδων κ. ἄ.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς οἱ Σεβ. Μητροπολίται καὶ οἱ ἐπίσημοι μετέβησαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Σεραφεῖμ εἰς Φανάριον (τόπον τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου) ὅπου παρόντος πλήθους πολλοῦ ἐψάλη Δοξολογία χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γρεβενῶν, ἐν ᾗ ὠμίλησε περὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἁγίου ὁ Γυμνασιάρχης κ. Παπαγεωργίου.

Ἀργὰ τὴν ἑσπέραν ἐψάλη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Καρδίτσης Μέγας ἑσπερινὸς συγχοροστατοῦντων ἀπάντων τῶν ὡς εἴρηται Σεβ. Ἀρχιερέων, οὗς προσεφώνησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Κύριλλος. Πρὸς τὴν Α. Σ. ἀπήντησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρῶν κ. Κωνσταντῖνος, ὅστις ἐν συνεχείᾳ ἐκήρυξεν τὸν θεῖον λόγον.

Τὴν πρῶταν συνελειτουργήσαν ἐπίσης ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ πάντες οἱ Ἀρχιερεῖς, ἐκήρυξε δὲ τὸν Θεῖον λόγον ὁ Σεβ. Μητρ. Γρεβενῶν κ. Φίλιππος. Μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἐν μεγάλῃ πομπῇ ἡ ἀνά τὴν πόλιν λιτάνευσις τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ, μετεχόντων τῶν Ἀρχιερέων καὶ 150 Ἱερέων. Τὴν λιτανεῖαν παρηκολούθησαν ἐν εὐλαβείᾳ οἱ ἐπίσημοι, τμήματα Στρατοῦ, μαθηταὶ καὶ μαθήτριά τῶν Γυμνασίων, τὰ Σωματεῖα, οἱ Πρόσκοποι, αἱ Ὀδηγοὶ καὶ χιλιάδες χριστιανῶν ἐξ ἅπασης τῆς Θεσσαλίας.

Τὴν μεσημβρίαν τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Δήμαρχος Καρδίτσης παρέθεσε γεῦμα πρὸς τιμὴν τῶν παρεπιδημούντων Ἀρχιερέων, τὴν ἑσπέραν δὲ παρε-

τέθη δείπνον ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Μεγάρῳ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, καθ' ὃ ἡ Α. Σ. νῆχαρίστησεν ἐν προπόσει τοὺς τιμῆσαντας τὴν ἑορτὴν Σεβ. Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπίσημους τόνισας τὴν ἀπὸ τῶν ἑορτῶν τούτων ὠφέλειαν καὶ τὴν δι' αὐτῶν ἐνίσχυσιν τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἔθνικοῦ φρονήματος τοῦ λαοῦ, ἀπήντησε δὲ διὰ μακρῶν καὶ ἐξ ὀνόματος τῶν πορευομένων Ἀρχιερέων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος, χρηματίσας ἄλλοτε καὶ Τοποτηρητῆς τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος. Ἐν συνεχείᾳ ὠμίλησαν ἐξάραντες τὸ ἔργον τοῦ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος κ. Κυρίλλου, ὁ Νομάρχης κ. Σακκάς, ὁ Δήμαρχος κ. Μπλατσούκας καὶ ὁ δικηγόρος κ. Βέος.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς ἐδόθη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Κινηματοθέατρου «Πάλλας» συναυλία τῆς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος Βολιτικῆς χορωδίας.

Ἄπαντες οἱ Σεβ. Ἀρχιερεῖς ἐπεσκεψέθησαν τὸν σχολάζοντα Σεβ. Μητροπολίτην πρῶην Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιήλ, ὅστις παρηκολούθησε τὴν λιτανεῖαν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου, πρὸ τοῦ ὁποῦ ἀνεπέμφθη εἰδικὴ διὰ τὸν γεραρὸν Μητροπολίτην δέσις.

Ἱερά Μητρόπολις Θήρας

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Θήρας :

Ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος ἐν Φυρροῖς Θήρας ἐπανηγύρηθη ἐφέτος μεγαλοπρεπῶς. Πάντες οἱ κάτοικοι Φυρρῶν καὶ τῶν πέριξ χωρίων προσῆλθον εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Μητροπολιτικὸν Ναόν. Κατὰ τὸν ἑσπερινὸν ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Γεώργιος ἐν μέσῳ πυκνοτάτου ἐκκλησιάσματος καὶ ὠμίλησεν ἐπικαίρως, τὴν δὲ πρῶταν ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν συμπαραστατούμενος ὑπὸ πολυπληθοῦς ἱερατείου καὶ ἐκήρυξεν ἐπίσης τὸν θεῖον λόγον. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐγένετο ἡ καθιερωμένη λιτανεὺσις τῆς εἰκόνας.

— Δι' ἐγκυκλίου πρὸς τὸν Ἱ. Κλήρον τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτης συνέστησε τὴν ἐν τῇ διαθέσει τῶν πόρων τῶν ἱ. ναῶν αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου ἐπιστήσας τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν συνεπειῶν τῆς τυχόν ἀποκρύψεως τούτων. Ὡσαύτως διὰ τῆς αὐτῆς ἐγκυκλίου συνεστήθη τῷ Ἱ. Κλήρῳ ὅπως ἐπιμελήται πάντοτε τῆς ἱεροπρεποῦς αὐτοῦ παραστάσεως καὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐπιτελέσεως τῶν ποιμαντικῶν του καθηκόντων, ὑποβάλλη δὲ κατὰ δίμηνον ἔκθεσιν περὶ ταύτης καὶ περὶ τῆς λειτουργίας τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων εἰδικώτερον.

Ἱ. Μητρόπολις Μυτιλήνης

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Μυτιλήνης, ὅτι τῇ Κυριακῇ τοῦ Παραλύτου διεξήχθη μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ λαμπρότητος ἡ ἑορτὴ καὶ ἡ ἀνά τὴν πόλιν Μυτιλήνης λιτανεὺσις τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ πολιούχου τῆς Λέσβου Ἁγίου Θεοδώρου Νεομάρτυρος τοῦ Βυζαντίου, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Ἰακώβου.

Τὴν ἱεράν λιτανεῖαν παρηκολούθησαν ἅπασαι αἱ Ἀρχαὶ τῆς Νήσου, οἱ Βουλευταὶ τοῦ Νομοῦ καὶ πλήθος εὐσεβῶν προσκυνητῶν, κατακλύσαντες ἀπὸ βαθείας πρῶτας τὰς ὁδοὺς, διὰ τῶν ὁποίων θὰ διήρχετο ἡ ἱερά πομπή.

Τῆς ἱεράς πομπῆς μετείχον ἡ φιλαρμονικὴ τοῦ Ἑθν. Ὀρφανοτροφείου Ἀρρένων, οἱ Πρόσκοποι καὶ αἱ Ὀδηγοί, ἄγλημα τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ καὶ ἄνδρες τῆς Β. Χωροφυλακῆς, ἅπαντα τὰ Σχολεῖα Δημοτικῆς καὶ Μέσης ἐκπαιδεύσεως, ἡ Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία, αἱ σημαῖαι καὶ τὰ λάβαρα τῶν Συλλόγων καὶ Σωματείων, αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Β. Ἱ. Νοσοκομείου, ἡ Ἐπαγγελματικὴ Σχολή, 80μελὴς χορὸς ἐκ νεανίδων καὶ Ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἐπίτιμος Διδάκτωρ τῆς Θεολογίας. Περί ὥραν 7 τῆς παρελθούσης Τρίτης (12) ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, παρόντων τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδωνος μετὰ πολλῶν Ἱεραρχῶν, τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κ. Καλλία, τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου κ. Μ. Δένδια, συγκλητικῶν, ἀκαδημαϊκῶν, καθηγητῶν καὶ πολλῶν φιλομουσῶν, ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Κοσμητοροῦ τῆς Θεολογικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Σχολῆς ἡ κατ' ἀπόφασιν αὐτῆς ἀνακήρυξις τοῦ Ἱεράρχου τοῦ Οἴκου. Θρόνου Σεβ. Μητροπολίτου Ἡλιοπόλεως καὶ Θείρων κ. Γενναδίου εἰς Ἐπίτιμον Διδάκτορα τῆς Θεολογίας. Ὁ κ. Κοσμητῶρ, ἀνασκοπήσας ἀπὸ τοῦ βήματος τὴν καθ' ὅλου ἐπιστημονικὴν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν δρᾶσιν τοῦ Σεβ. κ. Γενναδίου, ἀνεκήρυξεν αὐτὸν Διδάκτορα τῆς ὁδοδόξου Θεολογίας τιμῆς ἔνεκεν, μεθ' ὃ παρελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως κ. Χρυσόστομος ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας, ἐξήρε τὴν δρᾶσιν τοῦ τιμηθέντος καὶ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν αὐτῆς ἐπὶ τῇ μεγάλῃ εἰς τὸν Ἱεράρχην αὐτῆς τιμῆς. Εἶτα ὁ τιμηθεὶς Μητροπολίτης, λαβὼν τὸ οἰκεῖον δίπλωμα παρὰ τοῦ κ. Πρυτάνεως, ὠμίλησεν ἀπὸ τοῦ βήματος ἐν εὐχαριστίαις πρὸς τὴν Θεολογ. Σχολὴν καὶ τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, εἰς ὃ, ὡς ζωηρῶς ἀνεπτυξέν, εἶχον φοιτήσῃ καὶ οἱ ἐκ τῶν διαπρεπεστάτων Ἑλληνῶν μεγάλων Ἱεραρχῶν ἐπιδιώξαντες τὴν ἀρμονίαν τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ ἑσωτερικοῦ του κόσμου Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ μέγας Βασιλεῖς. Ὁ τιμηθεὶς Ἱεράρχης ἐδέχθη εἶτα τὰ συγχαρητήρια τῶν παραστάντων κατὰ τὴν σεμνὴν ταύτην τελετῆν.

— Κατ' εἰδήσεις ἐκ ΚΠόλεως, ἡ Ἱ. Σύνοδος τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐξέλεξε ὡς βοηθὸν Ἐπίσκοπον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θυατείρων κ. Ἀθηναγόρα, ὑπὸ τὸν τίτλον Ρηγίου, τὸν ἱερατικὸν προϊστάμενον τῆς ἐν Παρισίοις ἑλληνικῆς Κοινότητος Ἀρχιμ. κ. Μελέτιον Καραμπῆνην.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Χειροτονία ἱερέως. — Κατόπιν ἐξουσιοδοτήσεως τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἀλεξάνδρου ἐγένετο ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ Ἀθηνῶν τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ 10ῃ Ἰσταμένου μηνὸς Μαΐου καὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς θείας Λειτουργίας ἡ χειροτονία τοῦ ἱεροῦ Διακόνου Βασιλείου Καζάν τοῦ κλίματος Ἀντιοχείας, φοιτητοῦ δὲ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, εἰς ἱερέα, χειροθετηθέντα δὲ μετὰ ταῦτα καὶ εἰς ἀρχιμανδρίτην, ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ρωγῶν κ. Διονυσίου ἐν μέσῳ πλήθους ἐκκλησιάσματος.

Κατὰ τὴν χειροτονίαν παρέστησαν ξένοι διπλωμάται ὁ Πρέσβυς τοῦ Λιβάνου κ. Μωχάμετ Ἀλλῆ Χαμμέντι καὶ ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Συρίας κ. Φαρντ Σαχλάου ὡς καὶ Ἕλληνας ἐπίσημοι.

Ὁ Θεοφιλ. Ρωγῶν κ. Διονύσιος προσεφώνησε τὸν πρὸς χειροτονίαν προσερχόμενον ὡς ἀκολούθως :

«Διάκονε Βασιλεῖ, ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργε,

Κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ Μακαριωτάτου Πρεσβύτου καὶ Ἑλληνομαθεστάτου Πατριάρχου τῆς τῶν Ἀντιοχείων Ἐκκλησίας Κυρίου Ἀλεξάνδρου καὶ κατὰ σεπτὴν ἐντολὴν τοῦ Δεσπότη καὶ Πατρός μου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Κυρίου Σπυρίδωνος, ὑποδέχομαι σε κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην πρὸ τῆς πύλης τῶν Ἁγίων, προσφερόμενον, ἵνα, διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῆς ἐμῆς ταπεινότητος, λάβῃς τὴν χάριν τοῦ Παναγίου καὶ τελεταρχικοῦ Πνεύματος.

Συνέχει με δεὸς λειτουργοῦντα τὸ Μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ χαρὰ με πληροῖ, τὸ τε λοιπὸν ἱερατεῖον καὶ τὸν περισσοῦτα λαόν, κατανοοῦντας τὴν ἐνότητά ἐν τῇ πίστει καὶ τὴν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν, τῆς τῶν Ἀντιοχείων δὴλον ὅτι, ἐν ἧ τὸ πρῶτον οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτήρος χριστιανοὶ ὀνομάσθησαν, καὶ τῆς τῶν Ἀθηνῶν, ἐν αἷς ὁ Παῦλος πρῶτος τὸν Χριστὸν ἐκήρυξεν.

Οἱ ἐξ ἑθνῶν χριστιανοὶ ἐνθουμάθηα πάντοτε, ὅτι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀντιοχείας ἠγήθη μετὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ διεκανονίσθη ὑπ' αὐτῶν τὸ ζήτημα τῶν σχέσεων μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ ἐθνικοῦ κόσμου καὶ ὅτι πρώτη καὶ μεγάλη Ἐκκλησία καὶ ἱεραποστολικὸν κέντρον ἐγένετο ἡ Ἀντιόχεια.

Καὶ ἐτι ἐνθουμάθηα, ὅτι τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας ἐκόσμησεν ἡ ἱερωτάτη μορφή Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, τοῦ ἀπὸ Συρίας μέχρι Ρώμης θηριομαχῆσαντος, καὶ ὅτι ἡ Ἀντιόχεια, κατὰ τὸν χρυσὸν αἰῶνα τῆς Ἐκκλησίας, ὑπῆρξε κέντρον σπουδαιότητος θεολογικῆς κινήσεως καὶ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, διὰ τῆς ἐν αὐτῇ περιπτώτου θεολογικῆς Σχολῆς.

Μετὰ καυχήσεως δὲ πάντες οἱ χριστιανοὶ ἀναμιμνησκόμεθα, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας ἐγέννησε τὸν μέγιστον τῶν χριστιανῶν ρητόρων, Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, καὶ ἔδωκε τὸν κράτιστον τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὁμογράφων, Ρωμανὸν τὸν Μελαψῶδόν.

Ταύτην τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας σου, ὡς ἱερὰν κληρονομίαν φέρων, διὰ τὸν Βασίλειον, καὶ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, πρόσθετα ἵνα λάβῃς τὴν τιμὴν. Ὁ θεὸς Παῦλος ἐξ Ἀντιοχείας ἐκινήσας ἐκόμισεν εἰς Ἀθήνας τὴν γνῶσιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, οὗ δὲ ἐν Ἀθήναις λαθὼν τὴν ἐπιστημονικὴν θεολογικὴν γνῶσιν, λάβε καὶ τὴν χάριν, ἵνα κομίσης εἰς Ἀντιόχειαν.

Ἀβτὴ ἡ χάρις, ἐν τῇ κοινωσίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τηρεῖ τὴν ἀπὸ περάτων ἕως περάτων Ἐκκλησίαν ἠνωμένην, συμμετέχουσαν εἰς τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀνισταμένην μετ' αὐτοῦ ἐν θριάμβῳ, πολεμουμένην καὶ τῶν πολεμίων αἰετὴ περιγινόμενῃ, φαινομένην ὅτι ἡττῆται καὶ πάντοτε νικῶσαν.

Ἀβτὴ ἡ χάρις, ἡ τὸν θεομὸν τῆς Ἐκκλησίας συγκροτοῦσα, ἡ τὴν Ἱερωσύνην ἀδιαλείπτως ἀπὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἕως ἡμῶν παραδιδούσα, ἀναδεικνύει σὲ λειτουργὸν τῶν θείων μυστηρίων ἄξιον, διδάσκαλον τῆς ἀληθείας ἀνεπαίσχυντον, πομένα τῶν ψυχῶν ἀκοίμητον, ἔχοντα τὸ μυστήριον τῆς πίστεως ἐν καθαρᾷ συνειδῆσει.

Μετὰ τὴν προσφώνησιν τοῦ Θεοῦ. Ἐπισκόπου Ρωγῶν κ. Διονυσίου ὁ ὑπομήφιος πρὸς χειροτονίαν ἀντιφώνων ἐξέφρασε τὴν βαθυτάτην του συγκινήσιν καὶ τὸ δέος διὰ τὸ νέον ἐκκλησιαστικὸν ἄξιωμα, ὅπερ ὑπόσχεται νὰ τηρήσῃ ἀλώβητον με ὄλας του τὰς δυνάμεις, ὡς καὶ τὴν χάριν του διότι εὐρίσκειται ἐν Ἑλλάδι σπουδαίον τὴν Ὁρθοδοξίαν. «Ὅλοι οἱ ἀραβόφωνοι ὀρθόδοξοι τῆς Ἀντιοχείας, εἶπε, στρέφωμεν τὰ βλέμματα ἡμῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν της με ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν. Αἰσθάνεται ὑπερήφανος πᾶς, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐγνώρισε τὸν λαόν της, προσηυχῆθη εἰς τοὺς ναοὺς της, ἐσπούδασε τὰ δόγματα τῆς θρησκείας ἡμῶν εἰς τὰς θεολογικὰς αὐτῆς Σχολὰς Πάντες ἡμεῖς θεωροῦμεν τὴν ἑλληνικὴν ἐγλώσσαν ὡς γλώσσαν τῆς Ἐκκλησίας».

Ἐν τέλει ἠὐχαρίστησε θερμῶς τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον του ὡς καὶ τοὺς Θεοφ. Βοηθοὺς Ἐπισκόπους, τοὺς Καθηγητὰς τῆς Θεολ. Σχολῆς, τὸ ἑλληνικὸν ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, τὰς πολιτικὰς ἀρχὰς τῆς Ἑλλάδος καὶ πάντας τοὺς συνελοῦντας εἰς τὴν ἀπρόσκοπον καὶ εὐχάριστον διαμονὴν του ἐν Ἑλλάδι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἡ ἐπίσημος ἐφημερὶς τοῦ Βελιγραδίου «Πολιτικά», εἰς τὸ φύλλον τῆς 12 Φεβρουαρίου ἐ.ξ., ἐδημοσίευσε σχέδιον νόμου περὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐν Γιουγκοσλαβίᾳ κοινότητων. Τὰ σπουδαιότερα ἄρθρα τοῦτου ἔχουσιν ὡς ἐξῆς; «*Ἄρθ. 1.*—Οἱ πολῖται τῆς Γιουγκοσλαβικῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας ἀπολαύουσιν ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως καὶ δύνανται νὰ κάμωσιν χρῆσιν οἰοῦδήποτε τύπου τῆς λατρείας... Πᾶν εἶδος λατρείας καὶ πᾶσαι αἱ θρησκευτικαὶ κοινότητες ἀπολαύουσιν τῶν αὐτῶν δικαιωμάτων... *Ἄρθ. 4.*—Πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως τῶν πολιτῶν ἢ ἐν τοῖς σχολείοις διδασκαλίᾳ βασίζεται ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν

ἀνακαλύψεων. Θρησκευτικὴ διδασκαλίᾳ εἰς τὰ σχολεῖα ἀπαγορεύεται καὶ πᾶν εἶδος κηρύγματος αὐτῆς. Θρησκευτικὴ ἀγωγή δύνανται νὰ γίνηται μόνον ἐν τοῖς ναοῖς, ἀνευ προηγουμένης ἐπισήμου ἀδείας. *Ἄρθ. 6.*—Εἰς τὰς θρησκευτικὰς κοινότητας ἀπαγορεύεται νὰ πιέσουν ἕνα πολίτην: α) νὰ γίνῃ μέλος τῆς θρησκευτικῆς κοινότητος, β) νὰ παραμείνῃ μέλος, γ) νὰ ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴν κοινότητα. *Ἄρθ. 18.*—Εἰς τοὺς μικρὰς ἡλικίας ἐπιτρέπεται τὸ βάπτισμα καὶ ἡ μετάδοσις τῆς θείας Εὐχαριστίας, κατόπιν συναίνεσεως τῶν γονέων ἢ τῶν κηδεμόνων. Ἐάν ὁ παῖς δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του, τότε ἀπαιτεῖται καὶ ἡ συγκατάθεσις του... *Ἄρθ. 23.*—Θρησκευτικὴ διδασκαλίᾳ καὶ κατήχησις ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τοὺς ναοὺς καὶ τὰ θρησκευτικὰ ἱδρύματα, οὐχί, ὅμως, εἰς ἰδιωτικὰ οἴκια».

Ὁ νόμος προβλέπει τὴν ἴδρυσιν θρησκευτικῶν σχολείων, ἅτινα, ὅμως, θὰ τελοῦν ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν.

Ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει τοῦ Τίτου. Ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει τοῦ Στρατάρχου Τίτο εἰς τὴν ἀγγλικὴν πρωτεύουσιν, ὁ δοῦξ τοῦ Νόρφολκ, ὡς πρόεδρος τῆς Καθολικῆς Ἐνώσεως τῆς Μ. Βρετανίας, ὑπέβαλεν εἰς τὸν Ἄγγλον Πρωθυπουργὸν ὑπόμνημα ἐν ᾧ τονίζεται ἡ ἐκπληξίς τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ τῇ Κοινοπολιτείᾳ Καθολικοῦ κόσμου διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην. Θέλουν δὲ νὰ πιστεῦσιν, συνεχίζει τὸ ὑπόμνημα, οἱ Καθολικοὶ τῆς Ἀγγλίας, ὅτι ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Στρατάρχου δὲν ἤθελεν ἐρμηνευθῆ ὡς συναίνεσις τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως ὡς πρὸς τὴν ἀντιθρησκευτικὴν ἐν Γιουγκοσλαβίᾳ πολιτικὴν. Εἶναι γνωστός, συνεχίζει τὸ ὑπόμνημα, ὁ ἐν Γιουγκοσλαβίᾳ διωγμὸς τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, Καθολικῆς καὶ Ὁρθοδόξου, ὅστις εἶναι μᾶλλον διοικητικὸς παρά νόμιμος, ἐφ' ὅσον τὸ Σύνταγμα τῆς χώρας αὐτῆς εἰς τὸ ἄρθρον 25 προβλέπει «θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν». Ἐπιτρέπεται βεβαίως ἡ τέλει θρησκευτικῶν τελετῶν, πράγματι, ὅμως, δὲν ὑπάρχει θρησκευτικὴ ἐλευθερία. Ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ ὑπομνήματος, τονίζεται, δὲν εἶναι τὸσον πληροφορικὸς περὶ τῶν αἰσθημάτων τῶν Καθολικῶν τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὸν Στρατάρχην Τίτο, ὅσον νὰ ζητήσῃ, ὅπως παύσῃ ὁ διωγμὸς τῶν χριστιανῶν εἰς τὴν χώραν αὐτήν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θέλει προσφέρει πολῦτιμον συμβολὴν εἰς τὴν ἀλληλοκατανόησιν τῶν δύο λαῶν. Τὸ ὑπόμνημα ὑποβάλλεται καὶ ἐκ μέρους ἄλλων 19 Καθολικῶν Ὀργανώσεων τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Τσῶρτσιλ ἀπήντησεν, ὅτι «ἀνέγγινε μετὰ μεγάλης προσοχῆς τὸ ὑπόμνημα, ὅπερ ἐστάλη πρὸς αὐτὸν ἐξ ὀνόματος τῆς Καθολικῆς Ἐνώσεως τῆς Μεγάλῆς Βρετανίας καὶ ἄλλων Καθολικῶν Ὀργανισμῶν. Τοῦτο θὰ τύχη τῆς μεγίστης προσοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἐγνώσθη ἐκ Σόφιας, ὅτι τῇ 10 ἰσταμένῳ ἡ βουλγαρικὴ Ἱ. Σύνοδος ἐξέλεξε τὸν Μητροπολίτην Φιλιππουπόλεως Κύριλλον, Πατριάρχην τῆς Ὁρθοδόξου βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας, ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως καὶ εὐλογίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Κατὰ τὰς δύο τὸν προσεχῆ Ἰούνιον ἀρχομένας τελετὰς τῆς στέψεως τῆς Βασιλείσεως τῆς Ἀγγλίας θέλουσι λάβει χώραν ἐνιαίᾳ μορφῆς θρησκευτικαὶ τελεταὶ ἀπὸ μέρους πασῶν τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ χριστιανικῶν ὁμολογιῶν. Τὰς τελετὰς ταύτας ἐτοιμάζει τὸ Βρετανικὸν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ἐν τῇ Ρωμαιοκαθολικῇ Μονῇ τοῦ Σάαμ τοῦ Πριγκιπάτου τοῦ Λίχτενστάιν ἐπετράπη εἰς τοὺς προτεστάντας, ὅπως τελῶσι τὰς ἰδίας αὐτῶν θρησκευτικὰς τελετὰς τὴν πρώτην Κυριακὴν ἐκάστου μηνός. Ὁ Πά-

στωρ καὶ ἡ μικρὰ προτεσταντικὴ μειονότης γίνονται δεκτοὶ ὑπὸ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν μετὰ στοργῆς καὶ φιλοφροσύνης.

ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Κατὰ πληροφορίας τῆς «Παγκοσμίου Ὑπηρεσίας πληροφοριῶν» ἐξ Ἱερουσαλήμ, μία Ὀρθόδοξος Ρωσικὴ Μονὴ πλησίον τῆς Τέλ Ἀβιβ καὶ ἄλλα τινὰ κτίρια ἐν Ἱερουσαλήμ κατελήφθησαν ὑπὸ τῆς Ἰσραηλιτικῆς Κυβερνήσεως κατόπιν τῆς διακοπῆς τῶν διπλωματικῶν σχέσεων μεταξύ Σοβιετικῆς Ἐνώσεως καὶ Ἰσραήλ. Ἡ Μονὴ αὕτη εἶναι ἐκτισμένη, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐπὶ τοῦ Τάφου τῆς Ταβιθά, τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἀναστήσεως, ἐκρησιμοποιεῖτο ὑπὸ τῆς Σοβιετικῆς Πρεσβείας ὡς σταθμὸς ἀσυρμάτου καὶ κατοικία τοῦ προσωπικοῦ. Ἐκεῖ δ' ἐστεγάζετο καὶ τὸ γραφεῖον τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀποστολῆς.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Εἰς σειρὰν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν περὶ τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως, γίνεται μνεῖα τῶν πρωτεργατῶν τῆς κινήσεως ταύτης. Ἐσχάτως ἐγένετο ἐκπομπὴ διὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Σουηδίας Ν. Söderblom ἀποθανόντα πρὸ 22 ἐτῶν, ἐν ἣ περιγράφεται ὡς εἰς τῶν θερμῶν πρωτεργατῶν τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως. Εἰς προσεχεῖς ἐκπομπὰς θὰ γίνῃ λόγος δι' ἄλλους πρωτεργάτας καὶ πρωτοστατούντας ἐπὶ τῆς κινήσεως, μεταξύ δὲ αὐτῶν καὶ περὶ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Βατικανὸν καὶ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι. Ὁ Ἐθνικὸς Ὄργανισμὸς προτεσταντῶν καὶ ἄλλων Ἀμερικανῶν διὰ τὸν χωρισμὸν Ἐκκλησίας καὶ Κράτους ἐδημοσίευσεν ἀνακοίνωσιν διαμαρτυρίας διὰ τὸ ζήτημα τῶν διπλωματικῶν σχέσεων Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ Βατικανοῦ, τὸ ὁποῖον, κατ' αὐτόν, «ἐπικρέμαται ἐπὶ τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας ὡς σπάθη τοῦ Δαμοκλέους». Ὁ ὀργανισμὸς οὗτος ἀντιτίθεται εἰς τὸν διορισμὸν Ἀμερικανοῦ διπλωμάτου παρὰ τῷ Πάπῳ, διότι τοῦτο «ἤθελε δώσει μίαν ὑπερέχουσαν θέσιν» εἰς τὴν ἐν Ἀμερικῇ Καθολικὴν Ἐκκλησίαν.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀρχιμ. Νικολάου Βαφείδου. Ἐκκλησιαστικαὶ Ἐπαρχίαι Θράκης καὶ ὁ φάκελλος 434 τῆς βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς περὶ Θράκης. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ «Ἀρχειοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Λαογραφικοῦ καὶ γλωσσικοῦ θησαυροῦ». Ἐταιρεία Ἐθνικῶν μελετῶν ἀριθ. 14. Ἀθῆναι 1953 (σελ. 130).

Τοῦ αὐτοῦ. Ἐξορκισμοί, χαϊμαλιά, νουσακάδες, κουρμπάνια στῆ Θράκῃ. Διάλεξι τῆς Ἐταιρείας Ἐθνικῶν μελετῶν. Ἀθῆναι 1953 (σελ. 16).

Βλασίου Α. Βλασσοπούλου Δρος Χημείας καὶ Ἰατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Halle a/S (Γερμανίας), τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἰατρικῆς καὶ Βιολογικῆς Χημείας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τ. τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς Βιοχημείας ἐν τῇ Ἰατρικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀτάβας (Καναδά), τὸ ἐκπαιδευτικὸν πρόβλημα ἐν Ἑλλάδι· παραίνεσις πρὸς τοὺς νέους καὶ τοὺς διδάσκοντας. Ἀθῆναι 1953 (σελ. 52).

Μητροπολίτου Προκωννήσου Φιλοθέου. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡμῶν μουσικὴ. Ἰσταμπούλ 1953 (σελ. 16).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἱερ. Μητρ. Καλαβρύτων, διορθώσεις ἐγένοντο κατὰ τὰ ὑπ' ἀρ. 405, 406, 407, 451 καὶ 452 ἐγγράφα ὑμῶν εὐχαριστοῦμεν.—**Ἱερ. Μητροπ. Φιλιατῶν,** εὐχαριστοῦμεν διὰ

τὴν ἀπὸ 24-4-53 ἀποσταλεῖσαν κατάστασιν ἱερέων διορθώσεις ἐγένοντο.—**Αἰδ. Ν. Παπαδόπουλον,** Περιβόλια, Κρήτης· **Ι. Νικολαΐδην,** Μεγάλο Ρεῦμα Ναούσης· **Δ. Ντέντεν,** Μπούρμπουκα Καλαβρύτων· **Ὁργάνωσιν Παλαιῶν Πολεμιστῶν νομοῦ Ἀχαΐας· κ. Α. Παντελίδην,** Καβάλλαν ἐνεγράφητε.—**κ. Μιχ. Γιαπαλῆν,** ἐνταῦθα ἡ ὑπηρεσία μας δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ βιβλία.—**Αἰδ. Γ. Βλαστόν,** ἐνταῦθα· **Ι. Μαρίνον,** Καλύβια Καρύστου· διευθύνσεις ὑμῶν ἐτακτοποιήθησαν.—**Αἰδ. Θ. Παπαθωμᾶν,** Ἀγιοφύλλον Καλαμπάκας· δὲν ὀφείλετε τίποτε· φύλλον ἀποστέλλεται τακτικά.—**Αἰδ. Κ. Λαγόν,** Βόλον· διόρθώσεις διευθύνσεώς σας ἐγένετο ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου 1952· φύλλον ἀποστέλλεται τακτικῶς εἰς τὴν ἀναγραφομένην διεύθυνσιν.

= Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α =

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱερά Μητρόπολις Ἄρτης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Νόμου 2200/40 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημεριῶν», τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 536/45 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου κ.λ.π.», τὸ ἄρθρον 58 τοῦ Α. Ν. 540/45 «περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Δελτίον «Ἐκκλησία», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ πρὸς κατάληψιν τῆς κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Ξηροκάμπῳ Ἱ. Ἐνοριακοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ.

Ἐν Ἄρτῃ τῇ 2α Μαΐου 1953.

† Ὁ Ἄρτης Σεραφεῖμ

Ἱερά Μητρόπολις Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200]1940 καὶ 540]1945 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημεριῶν», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κάτωθι κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων 1) Ἁγίου Δημητρίου Κοντοβαζαίνης, καὶ 2) Ἁγίου Βασιλείου Βάχλιας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῶν ἄνω ἐφημεριακῶν θέσεων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικὰ, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων.

Ἐν Δημητσάνῃ τῇ 27ῃ Ἀπριλίου 1953

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Γερμανός

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰακωβίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

† Ὁ Ζακύνθου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἀκαδημαϊκός

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΜΜΑΝ. Γ. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ

Πρωτοπρεσβύτερος—Κατηχητῆς

*Υπεύθυνος Τυπογραφείου: ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ

Ἐν Ἀθήναις. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἰαίου 1.